

קונטרס

עבודה זרה ביהדות זמננו

על תורת האר"י ז"ל הזדונית

(מקורות: תנ"ך, זוהר, משנה, מדרש, תלמוד, ספרי
תנאים ואמוראים, ראשונים, רמ"ק, מהר"י קארו)

ע"י **משה יוסף** צב"י

ליקוט דברי רבנים וחוקרים חרדים לדבר ה' אשר גילו
את האמת בעניין הקבלה של האר"י ז"ל

שנת התשפ"א

ירושלים

2021

אין חכמה אין תבונה אין עצה לנגד יהוה (משלי כא, ל):

מהדורה שניה מורחבת ומתוקנת
יצא לאור לראשונה בשנת
התשע"ה - 2015

רבי משה יוסף שליט"א
moshe.josef.il@gmail.com
www.arizalkabbalah.com

It is allowed to copy

מותר להעתיק הכל

תוכן עניינים

4	מבוא
5	מהות עבודה זרה וקשרה לתורת האר"י ז"ל
11	סודות התורה הם חלק בלתי נפרד מתורת משה
12	הסבר בחינת שם יהוה בתורת הסוד
13	הסבר מובן 'לא בשמיים היא'
16	אין שום הוכחות שקבלת האר"י ז"ל אכן מהאר"י ז"ל
19	סתירות עיקר בין תורת האר"י ז"ל לבין תורת משה רבנו
20	הספירות הן עשר ולא ט' ולא י"א
30	לא ייתכן ריבוי באלוהות
34	לא ייתכן חסרון באלוהות
38	לא תתכן מיתה, נפילה ושבירה באלוהות
41	לא תתכן שינה באלוהות
45	החדרת שיבושים בהלכה ועבודה זרה בתפילות ישראל
50	החדרת פולחן הקברים בעם ישראל
56	הוצאת לעז ודיבה על גדולי ישראל
65	התודעה המשיחית
68	סיכום הדברים

מבוא

קונטרס זה בנוי על מקורות מתורה שבכתב ותורה שבעל פה גרידא: תנ"ך, משנה, תלמוד, מדרש, זוהר, ספרי תנאים ואמוראים, ראשונים, רמ"ק, ר"י קארו. הוא מיועד לכל יהודי בר דעת אשר מאמין בתורת משה רבנו וחפץ לשמור על עקרונותיה.

הקונטרס לא מדבר שום דבר על האר"י ז"ל (רבי יצחק לוריא אשכנזי) עצמו אלא על הקבלה המשויכת אליו, וזה לסיבה שאר"י ז"ל לא חיבר שום ספר, כי כל הספריו אשר בידינו נכתבו על ידי תלמידיו ובעיקר על ידי רבי חיים ויטאל. בספרים **שבחי האר"י וספר החזיונות** נאמר שרבי חיים ויטאל הסתיר את כל הכתבים מבני אדם ומסרם לבנו שמואל ויטאל אשר עסק בעריכתם והוצאתם לאור לאחר פטירתו. כתבי הרח"ו יצאו לאור כמאה שנה אחרי פטירת האר"י.

קבלת האר"י ז"ל היא תורה שלמה כי נוגעת גם לענייני מוסר והלכה. מה היא באמת? מה מלמדת? מי חיברה? לאיזה מטרה? מי החדיר אותה בעם ישראל?

לקמן נענה על השאלות האלה ונוכיח שקבלת האר"י ז"ל אינה קשורה לתורת משה רבנו, ואף סותרת את עקרונותיה. נוכיח גם שתורת האר"י ז"ל היא בגדר עבודה זרה גמורה, ונסיק שכל ההולך אחריה הרי הוא משתחוה לאל זר ומחלל שם ה' יתברך!

איסור עבודה זרה הוא אחד מן האיסורים החמורים בתורה, הוא מוזכר בעשרת הדיברות וחוזר ומוזכר אינספור פעמים גם בחומש וגם בבבליים. איסור עבודה זרה הוא כה חמור שהעובר עליו חייב סקילה.

אציין שאין אחריות המתקשים עלינו, דברים פשוטים וברורים האמת יורה דרכו, והמחפש את האמת ימצא אותה מולו! ומי שחפץ להמשיך לעבוד עבודה זרה ימצא את עונשו!

מהות עבודה זרה וקשרה לתורת האר"י ז"ל

עבודה זרה הוא מונח המתאר השתעבדות או מעשה פולחן המופנה לכל ישות חומרית או רוחנית שאינו האל היחיד.

עיקר ציווי ה' על האדם היה שלא ימירו את אלוהותו באחר. גמרא **בסנהדרין נו,ב** אומרת: "תנא דבי מנשה: שבע מצות נצטוו בני נח: עבודה זרה, וגילוי עריות, ושפיכות דמים, גזל, ואבר מן החי, סירוס, וכלאים. רבי יהודה אומר: אדם הראשון לא נצטווה אלא על עבודה זרה בלבד, שנאמר: ויצו ה' אלהים על האדם". הסביר שם **רש"י**: "את אלוהותו צוה עליו על האדם שלא ימירו באחר".

כלומר עיקר איסור עבודה זרה אשר נצטווה האדם הוא שמירה על אלוהות אמיתית ואיסור אלוהות בדויה. מכאן נובע איסור התורה שלא להעלות במחשבה שיש שום אלוה חוץ מה' יתברך, כמה שנאמר בתורה בספר **שמות כ,ג**: "אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים, לֹא יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי". ומי שמעלה מחשבה כזו הרי הוא כופר בעיקר ואיסורו ביהרג ואל יעבור.

נמצא שכל מי שמשבח ומשתחוה לאלוהות בדויה, הרי הוא בכלל עובדי עבודה זרה!

איסור עבודה זרה הוא האיסור החמור ביותר בתורה. הוא השני בעשרת הדיברות: "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני", העונש עליו הוא סקילה, והוא נכלל בשבע מצוות בני נח. איסור זה הוא אחד משלש עבירות חמורות שמחויבים למסור עליהן את הנפש "ייהרג ואל יעבור".

עבודת אלילים נאסרת במקרא באופן נחרץ וגורף, ומוכרזת עליה מלחמת חורמה קנאית ובלתי מתפשרת. האיסור והאזהרות בתנ"ך חוזרים פעמים רבות, ומדמים את העבודה הזרה לניאוף, זנות ובגידה. עבודה זרה מתוארת בספרי הנביאים גם כאחד מהחטאים המוסריים הקשים ביותר לצד רצח וניאוף.

על החומרה הגדולה שמייחסת היהדות לעבודה זרה ניתן ללמוד אף מדברי הרמב"ם בהלכות עבודה זרה, ב,ח: "ישראל שעבד עבודה זרה הרי הוא כגוי לכל דבר, ואינו כישראל שעבר על עבירה שיש בה סקילה; ומשומד לעבודה זרה, הרי הוא משומד לכל התורה כולה".

בספרו משנה תורה מונה הרמב"ם לא פחות מחמישים ואחת מצוות בעניין. שתי מצוות עשה ו-49 מצוות לא תעשה:

- שלא לפנות אחר עבודה זרה.
- שלא לתור אחר הרהור הלב וראיית העיניים.
- שלא לגדף.
- שלא יעבוד אותה כדרך עבודתה.
- שלא ישתחוה לה.
- שלא לעשות פסל לעצמו.
- שלא לעשות פסל אפילו לאחרים.
- שלא לעשות צורות אפילו לנוי.
- שלא להדיח אחרים אחריה.
- לשרוף עיר הנידחת.
- שלא לבנותה.
- שלא ליהנות מכל ממונה.
- שלא להסית יחיד לעבדה.
- שלא לאהוב המסית.
- שלא לעזוב שנאתו.

שלא להצילו.
שלא ללמד עליו זכות.
שלא ימנע מללמד עליו חובה.
שלא להתנבא בשמה.
שלא לשמוע מן המתנבא בשמה.
שלא להתנבא בשקר, ואפילו בשם ה'.
שלא לגור מהריגת נביא שקר.
שלא להישבע בשם עבודה זרה.
שלא לעשות אוב.
שלא לעשות ידעוני.
שלא להעביר למולך.
שלא להקים מצבה.
שלא להשתחוות על אבן משכית.
שלא ליטע אשרה.
לאבד עבודה זרה, וכל הנעשה בשבילה.
שלא ליהנות בעבודה זרה ובכל משמשיה.
שלא ליהנות בציפויי נְעֵבֵד.
שלא לכרות ברית לעובדי עבודה זרה.
שלא לחון עליהם.
שלא ישבו בארצנו.
שלא להדמות במנהגם ובמלבושם.
שלא לנחש.
שלא לקסום.
שלא לעונן.
שלא לחבור חבר.
שלא לדרוש אל המתים.
שלא לשאול באוב.
שלא לשאול בידעוני.
שלא לכשף.
שלא להקיף פאת ראש.

שלא להשחית פאת זקן.
 שלא יעדה איש עדי אשה.
 שלא תעדה אשה עדי איש.
 שלא לכתוב קעקע.
 שלא להתגודד.
 שלא לעשות קרחה על מת.

הרמב"ם מפרש את האיסור "אל תפנו אל האלילים" (ויקרא, י"ט, ד') שיש איסור ללמוד ספרים של עבודה זרה, לשאול מה דרכיה עבודתה, ואף להתבונן בפסלים וצלמיות. (שם ב' ג') איסור נוסף הוא להסית ולהדיח אנשים אחרים לעבודה זרה.

נזכירכם כאן את י"ג העיקרים לפי הרמב"ם:

1. מציאות הבורא - כל הדברים הקיימים במציאות נמצאים מכוחו, והוא המציאות היחידה שאיננה תלויה בדבר אחר.
2. הבורא אחד - כלומר אינו ניתן לחלוקה מופשטת, ואין דומה לו במהותו.
3. הבורא אינו גשמי ושום התנהגות גשמית אינה משפיעה עליו.
4. הבורא הוא 'קדמון' - כלומר כל הדברים מלבדו (הן בעולם הגשמי והן בעולם הרוחני) נתהוו אחריו.
5. הוא היחיד שראוי לעבדו ולהתפלל אליו, וכל שאר הנבראים אינם יכולים לעשות דבר כנגד רצון ה' ולפיכך אין לעבוד את ה' דרכם.
6. קיום מושג הנבואה; בני אדם יכולים להיות נביאים.
7. נבואתו המיוחדת של משה רבנו - נבואתו גדולה משל שאר הנביאים שהיו או שיהיו בארבעה דברים:

הוא היחיד שניבא בלא מסך, ללא חולשה, בהקיץ ובכל זמן שרצה. מתוך כך, הגיע משה לדרגה גבוהה יותר מכל אדם אחר בידיעת האל.

8. תורה מן השמים - כל חמשת חומשי התורה כולם העתקה שהעתיק משה מדברי ה', ומשה לא כתב מעצמו אפילו אות אחת, וכן התורה שבעל פה אף היא נתקבלה בסיני והועברה במסורת מדור לדור.
9. התורה לא תשתנה לעולם ולא ישתנו חלקים ממנה.
10. הבורא יודע את כל מעשי בני האדם.
11. הבורא נותן שכר למקיימי התורה, ועונש לעוברים עליה.
12. ביאת המשיח - אמונה שיגיע המשיח מבית דוד והוא גדול מכל המלכים.
13. המתים יקומו לתחייה.

תוכן של הקונטרס מוביח חד וחלק שכל קבלת האר"י ז"ל כולה עוסקת באלוהות בדויה, אשר גם סותרת את העקרונות של תורת משה רבנו, והנה המסקנות של ההוכחות אשר נביא להלן:

- ראשית כל קבלת האר"י ז"ל בנויה על י"א ספירות במקום י' כבתורת משה רבנו, שכבר זה עושה אותה בדויה, כי כאשר היסוד שגוי אז כל הבניין מוטעה.
- בקבלת האר"י ז"ל קיימים: פירוד באלוהות, מושג פריה ורביה באלוהות כבחינת איש ואשה ממש, מושג ילדים באלוהות, בדיוק כמו לדתות הזרות כמו ליוונים ודומיהם.

- בקבלת האר"י ז"ל קיים חסרון באלוהות. היא מלמדת שלקב"ה חסרים מוחין, שלקב"ה יש אימא שהולידה אותו, חס וחלילה.
 - קבלת האר"י ז"ל מלמדת שאנחנו 'השלמים' יכולים להגדיל ולהשלים את השם יתברך 'החסר' על ידי הכוונות. כל זה זר לעיקרי האמונה היהודית אשר קובעת שהשם יתברך אין בו חסרון כי הוא שיא השלימות. ונהפוך הוא, אנחנו אלה שזקוקים לעזרתו יתברך להשלימנו.
 - קבלת האר"י ז"ל ביסודה נקבע שעולם האלוהי מת וכלים האלוהיים נשברו, ושאדם נברא כדי לתקנם. אמנם בתורת משה רבנו לא שייך מיתה בעולם האלוהי, לא תתכן שבירת כלים האלוהיים. כמו כן פשוט וברור שבני אדם הזאטוטים אינם יכולים לתקן את האלוהות אף אם היה בזה עניין.
 - קבלת האר"י ז"ל בה קיים עניין שינה באלוהות, השם ישן.
 - קבלת האר"י ז"ל מחדירה עבודה זרה בתפילות ישראל, כגון: שם דִּיקְרֹנְסָא בתפילה על הפרנסה, נענועי לולב בצורת צלב.
 - קבלת האר"י ז"ל החדירה את פולחן הקברים בעם ישראל.
 - קבלת האר"י ז"ל הוציאה לעז ודיבה על גדולי תורה.
 - קבלת האר"י ז"ל מסייעת לתופעת המשיחיות אשר פוגעת באמונה במשיח אמת, מייצרת משיחי השקר מה שמביא צרות קשות על עם ישראל.
 - קבלת האר"י ז"ל עוסקת בדרישה אל המתים ושאלה באוב.
- ועתה בואו ונוכיח את כל האמור כאן ונראה שתורת האר"י ז"ל מפרה את רוב י"ג עיקרי האמונה היהודית.**

סודות התורה הם חלק בלתי נפרד מתורת משה

חכמי ישראל מחלקים את התורה לארבעה חלקים עיקריים, פרד"ס: פשט, רמז, דרש וסוד. הפשט מלביש ומבטא את הסוד, והסוד הוא כמוח ביחס לשאר הרבדים הגלויים והחיצוניים יותר שבתורה. החלק העיקרי של התורה הרי הוא נשמתה, תורת הנסתר, ביחס לגוף שטפל לה שהוא תורת הנגלה. לבטח נוכל לומר שבקטגוריית ה'פשט' שבתורה נמצא את רוב דפי הגמרא, פסיקות השולחן ערוך ושאר חיבורים בהלכה. ה'רמז' וה'דרש' הם רמז ומוסר שבתורה. וקטגוריית ה'סוד' תכלול בקרבה את ספר היצירה, ספרא דצניעותא, ספר רעיא מהימנא, ספר מעין החכמה, ספר הזוהר ותיקוני הזוהר, אדרא רבא, ספר הבהיר, ספר הקנה, ספרות ההיכלות והמרכבה הכוללת כ"ה ספרים וביניהם: ספר היכלות, היכלות רבתי, היכלות זוטרת, מרכבה רבה, מעשה מרכבה, ברייתא דמעשה בראשית, שיעור קומה וכו', וספרי הרמ"ק אשר ליקט ופירש את ספרי הקבלה הנ"ל.

סודות התורה, שהם פנימיותה - נשמתא דאורייתא, מהווים החלק העיקרי שבתורה ותכלית חכמתה ביחס לפרטי התורה הגלויים ופלפוליהם, החשובים והמרחבים. והם כמו גם הפשט ניתנו במעמד הר סיני כחלק תורה שבעל פה וגם כן נתפרשו ונדרשו על ידי החכמים ז"ל. אמנם אם ב'רמז' וב'דרש' ניתן לחדש דברים וטעמים לפי השכל האנושי, הנה ב'סוד' אינו כן הוא כי דברי ה'סוד' הם כולם בעולם הפנימיות שאין אפשרות להגיע אליהן באמצעות שכל אנושי פשוט ובדרכים המקובלות אלא בקבלה מפה לאוזן מחכם לחכם עד משה רבנו.

סודות התורה נתקבלו במעמד הר סיני כחלק תורה שבעל פה, הם נשמתא דאורייתא וחלק העיקרי שבה.

הסבר בחינת שם יהוה בתורת הסוד

ישנם אין סוף אופני התגלות הקב"ה, לכן תורתנו משתמשת בהרבה שמות שונים, שכל אחד מהם אופן אחר התגלותו יתברך. **בהקדמה לפירושו לתורה** כותב **הרמב"ן**: "עוד יש בידינו קבלה של אמת, כי כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה", כלומר גילוי. ידוע שלכל שם ושם יש תכונות משלו, אמנם השם העיקרי בו מתגלה הקב"ה הוא שם יהוה. שם יהוה הוא אופן התגלות הנקרא ז"א (זעיר אנפין), בו משתמשים חז"ל בתורת הסוד. ז"א (זעיר אנפין) הוא מושג בחינת הנהגת הקב"ה האמצעית, אחת משלש הנהגותיו (כמבואר לקמן בפרק 'לא ייתכן ריבוי באלוהות'), ההנהגה העיקרית, ונקרא בתנ"ך בשם יהוה.

כן מוכח במקומות רבים בכל ספרי הקבלה. עיין למשל בספר **הזוהר שמות פרשת המן דף ס"ד ע"ב**: "הכי קאמר רבי שמעון: בעו למנדע, בין עתיקא סתימאה דכל סתימין, דאקרי אין. ובין זעיר אפין דאקרי יהוה. ועל דא, לא כתיב היש יהוה בקרבנו אם לא, כמה דכתיב הילך בתורתך אם לא. אלא היש יהוה בקרבנו אם אין". ובספר **הזוהר במדבר פרשת נשא דף קכ"ט ע"א**: "ועל האי, תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון, דכתיב, (שמות יז) היש יהוה בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יהוה, ובין אריך אנפין דאקרי אין. אמאי אתענשו? משום דלא עבדו בחביבותא, אלא בנסיונא. דכתיב, (שמות יז) ועל נסותם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין". ובספר **הזוהר שמות פרשת יתרו דף צ"ג ע"ב**: "דבר אחר, הוא סיומא דעשר אמירן דאורייתא וכו', לאחדא סופא ברישא, למהוי כלא חד. והא דלא שארי בהו בקדמיתא, לאולפא רזא עילאה עד אן אתר אתייהיבת ליה רשותא למשה. ומאן אתר קביל אורייתא, מזעיר אנפין".

נמצא ששם יהוה בתורת הסוד הוא ז"א (זעיר אנפין).

הסבר מובן 'לא בשמיים היא'

אנחנו עם היהודי מאמינים בני מאמינים מדור דור, מאמינים בה' יתברך ובאחדותו, מאמינים בתורתו הקדושה שניתנה לנו משמיים במעמד הר סיני על ידי משה בן עמרם שקיבל אותה מפי הגבורה. וכאמור **במסכת אבות משנה א,א:** "משה קיבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה". למעשה בהר סיני קיבלנו שתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

מאז שקיבלנו את התורה לא בשמיים היא אלא אצלנו וכמוכח בספר **דברים פרק ל פסוקים י"א-י"ד:** "כִּי הַמְצָאָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רָחֵק הוּא. לֹא בַשָּׁמַיִם הוּא לֵאמֹר, מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשָּׁמַיְמָה וְיִקְחֶהָ לָנוּ וְיִשְׁמַעֵנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה. וְלֹא מֵעֵבֶר לַיָּם הוּא לֵאמֹר, מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחֶהָ לָנוּ, וְיִשְׁמַעֵנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה. כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד, בְּפִיךָ וּבְלִבְבְּךָ, לַעֲשׂוֹתוֹ". **מסביר רש"י שם:** "שאלו הייתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללומדה".

חז"ל דרשו בפסוק זה, כיוון שהתורה כבר אינה נמצאת בשמים אין אפשרות "לקחת" אותה משם באותות ובמופתים כלשהם, ויש ללמוד את ענייניה ופרטי הלכותיה על פי מסורת הכללים שניתנו בהר סיני כחלק תורה שבעל פה. על כך מעיד גם מעשה המובא בגמרא **בבא מציעא דף נ"ט עמוד ב:** "חזר (רבי אליעזר) ואמר להם: אם הלכה כמותי מן השמיים יוכיחו... יצתה בת קול ואמרה: מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום. עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמיים היא". מרגע שירדה תורה ממרומים וניתנה לנו אין להכריע במחלוקת הלכתית, שלא על פי כללי הפסיקה בהסתמך על נבואה או בת קול. כלל זה גם מונע מנביא לקבוע הלכה לדורות או לשנות כהוא זה קוצו של יוד בתורת משה. וכן בגמרא **בתמורה דף טז עמוד א:**

"אמר רב יהודה אמר שמואל: שלושת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה. אמרו לו ליהושע, שאל! א"ל: "לא בשמים היא" (דברים ל,יב). אמרו לו לשמואל, שאל! אמר להם: "אלה המצות" שאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה... אמרו לפנחס שאל! אמר ליה "לא בשמים היא". א"ל לאלעזר: שאל! אמר להם: אלה המצוות שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה".

הרמב"ם הסביר בהלכות יסודי התורה פרק ט הלכה א שכן הוא גם במצוות וגם בפירושו: "כל דברי תורה מצווין אנו לעשותן עד עולם, וכן הוא אומר "חוקת עולם לדורותיכם", ונאמר "לא בשמים היא". הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. לפיכך אם יעמוד איש בין מן האומות בין מישראל ויעשה אות ומופת ויאמר שה' שלחו להוסיף מצווה או לגרוע מצווה או לפרש במצווה מן המצוות פירוש שלא שמענו ממשה... הרי זה נביא שקר, שהרי בא להכחיש נבואתו של משה, ומיתתו בחנק על שהזיד לדבר בשם ה' אשר לא ציווהו". **ובהקדמה לפירוש המשנה מוסיף הרמב"ם משפט נוסף לדברים אלה ומסיים את דבריו שם שכן הוא גם בדבר הלימוד:** "ולא הרשנו הקב"ה ללמוד מן הנביאים, אלא מן החכמים".

הזכרנו לעיל שחכמי ישראל מחלקים את התורה לארבעה חלקים עיקריים, **פרד"ס:** פשט, רמז, דרש וסוד. הפשט מלביש ומבטא את הסוד, והסוד הוא כמוח ביחס לשאר הרבדים הגלויים והחיצוניים יותר שבתורה. החלק העיקרי של התורה הרי הוא נשמתה, תורת הנסתר, ביחס לגוף שטפל לה שהוא תורת הנגלה. לבטח נוכל לומר שבקטגוריית ה"פשט" שבתורה נמצא את רוב דפי הגמרא, פסיקות השולחן ערוך ושאר חיבורים בהלכה. ה"רמז" וה"דרש" הם רמז ומוסר שבתורה. וקטגוריית ה"סוד" תכלול בקרבה את ספר היצירה, ספרא דצניעותא, ספר רעיא מהימנא, ספר מעין החכמה, ספר הזוהר ותיקוני הזוהר, אדרא רבא, ספר הבהיר, ספר הקנה, ספרות ההיכלות והמרכבה

הכוללת כ"ה ספרים וביניהם: ספר היכלות, היכלות רבתי, היכלות זוטרת, מרכבה רבה, מעשה מרכבה, ברייתא דמעשה בראשית, שיעור קומה וכו', וספרי הרמ"ק אשר ליקט ופירש את ספרי הקבלה הנ"ל.

סודות התורה שהם פנימיותה - נשמתא דאורייתא, מהווים החלק העיקרי שבתורה ותכלית חכמתה ביחס לפרטי התורה הגלויים ופלפוליהם, החשובים והמרוכים. והם כמו גם הפשוט ניתנו במעמד הר סיני כחלק תורה שבעל פה וגם כן נתפרשו ונדרשו על ידי החכמים. ואם ב'רמז' וב'דרש' ניתן לחדש דברים וטעמים לפי השכל האנושי, הנה ב'סוד' אינו כן הוא כי דברי ה"סוד" הם כולם בעולם הפנימיות שאין אפשרות להגיע אליהן באמצעות שכל אנושי פשוט ובדרכים המקובלות אלא בקבלה מפה לאוזן מחכם לחכם עד משה רבנו.

אם כן פשוט וברור הוא שאין נביא רשאי לחדש דבר גם בסודות התורה, נשמתא דאורייתא, ולא הרשנו הקב"ה ללמוד את תורת הסוד מן הנביאים, אלא נלמדת מן החכמים.

למה נפקא מינה? לתורת האר"י ז"ל שנתקבלה על ידי מלאך במאה ה-16, ודבריה עומדות בסתירה עם דברי חז"ל.

אין לתורת האר"י ז"ל שום סמך ובסיס להישען עליו כדי להכריח עם ישראל להאמין בה וללכת אחריה.

כדי להוכיח זאת הבאנו מספר סתירות עיקר בין תורת האר"י ז"ל שנתקבלה מהמלאך לבין תורת משה רבנו אשר קיבלה מפי הגבורה מאת ה' יתברך במעמד הר סיני. **ולפני כל נזכיר שהאר"י ז"ל לא חיבר שום ספר, וכל מה שאומרים כביכול בשמו נכתב ע"י תלמידיו יותר ממאה שנה אחריו.**

אין שום הוכחות שקבלת האר"י ז"ל אכן מהאר"י ז"ל

מאז שתורת האר"י ז"ל קיבלה תאוצה ועד זמננו זה היו רבים בעם ישראל אשר לא האמינו בה.

ביניהם רבי אליהו מוילנא, כמה שהעיד הרב עובדיה יוסף ביביע אומר ח"ב או"ח סימן כה אות יב: "ויודעים דעת החיד"א בברכי יוסף סימן מו ס"ק יא שכתב: כי אף שקיבלנו הוראות מרן, קים לן דאלמלא ראה מרן דברי קדוש רבינו האר"י ז"ל גם הוא היה מורה לברך וכו'... ואנכי בעניי לא זכיתי להבין מנ"ל לרבנים הנ"ל אמדנא זו בדעת מרן, שאילו היה רואה לדעת רבינו האר"י ז"ל היה פוסק כן? והרי, עם כל הכבוד לרבינו האר"י ז"ל עטרת בראש כל אדם, אנו קיימא לן לא בשמים היא, ומהיכא תיתי להניח דברי הפוסקים המפורסמים ולתפוס דברי רבינו האר"י ז"ל הלכה למשה מסיני? ועיין בהקדמת הרמב"ם לפירוש המשניות שכתב שהנביא שיסבור סברא, ויסבור כמו כן מי שאינו נביא סברא... שאין לשמוע לדעת הנביא, ואפילו אלף נביאים כולם כאליהו ואלישע שיהיו סוברים סברא אחת, ואלף חכמים ואחד יסברו היפך הסברא ההיא, אחרי רבים להטות והלכה כדברי אלף חכמים וחכם, ולא כדעת האלף נביאים הנכבדים. ואם כן, אף רב גובריה וחיליה דרבינו האר"י ז"ל כחד מן קמיא, מ"מ כשיש פוסקים ראשונים שאומרים להיפך והם הרוב, אזלינן בתר רובא. וכל שכן לפי מה שכתב בספר אגרות התניא דצ"ז ע"א בשם הגר"א שאין מאמין בקבלת רבינו האר"י ז"ל בכללה שהיא כולה מפי אליהו ז"ל, רק מעט מזער מפי אליהו ז"ל והשאר מחכמתו הגדולה ואין חיוב להאמין בה... ואם כן, מה כל החרדה הזו להניח דעת כל הפוסקים וכללי הדינים מפני סברות רבינו האר"י ז"ל".

אכן אומר רבי שניאור זלמן מליאדי באגרות התניא: "וידוע לנו בבירור גמור שהגאון החסיד נ"י אינו מאמין בקבלת האר"י ז"ל בכללה שהיא כולה מפי אליהו ז"ל, רק מעט מזעיר מפי אליהו ז"ל והשאר מחכמתו הגדולה, ואין חיוב להאמין בה וכו', וגם הכתבים נשתבשו מאוד".

ביניהם גם הסופר הגדול רבי שלמה מימון, את דבריו הובאו בספר חיי שלמה מימון, תל-אביב תש"ב, עמ' 110: "יש שתי שיטות ראשיות בקבלה: שיטתו של רבי משה קורדובירו ושיטתו של רבי יצחק לוריא. הראשון הוא ריאלי יותר מן השני, זאת אומרת, הוא מתקרב יותר ממנו אל השכל. ואולם השני הוא פורמלי יותר מן הראשון, כלומר בנין שיטתו משוכלל משלו. המקובלים החדשים מעדיפים את השני על הראשון, לפי שרק הקבלה שאין בה כלום מן התבונה חשובה בעיניהם קבלה אמיתית... מסתבר מאיליו, שמצאתי טעם בשיטת הקבלה של רבי משה קורדובירו יותר מאשר בזו של האר"י ז"ל, אלא שלא נועזתי לגלות את דעתי בעניין זה מן השפה אל החוץ".

כל הספרים בקבלת האר"י ז"ל אשר בידינו נכתבו בעיקר על ידי רבי חיים ויטאל. בספרים שבחי האר"י וספר החזיונות נאמר שרבי חיים ויטאל הסתירם מכל אדם ומסרם לבנו שמואל ויטאל אשר עסק בעריכתם והוצאתם לאור לאחר פטירתו.

נמצאנו למדים שהאר"י ז"ל סיפר לרבי חיים ויטאל שנגלה לו אליהו ומסר לו סודות התורה, אמנם האר"י ז"ל נפטר לאחר מספר חודשים. מסופר שאחר פטירתו רבי חיים ויטאל התחיל לכתוב ולפענח את מה שקיבל ממנו בעל פה. רבי שמואל ויטאל סיפר שאביו מסר לו את כתביו וביקש להסתירם ולערוך אותם.

כפי שרואים הכל כאן מבוסס על הסיפורים והסתרות, ללא שום אימות והוכחה. האם כך היא דרכה של תורה? ומי יוכיח

שאכן שער הכוונות ועץ חיים ושאר כל הספרים הם מהאר"י ז"ל, שמא לאו, וכל חכמתו נאבדה מאתנו?

אך טוב שתיזכרו כי אנחנו עם ישראל מאמינים בני מאמינים מדור דור, מאמינים בה' יתברך ובתורתו הקדושה שניתנה לנו משמיים במעמד הר סיני על ידי משה רבנו שקיבל אותה מפי הגבורה. קיבלנו את התורה לא דרך סיפור אלא בפועל, שנאמר **בואתחנן ד,לב:** "כִּי שָׁאַל נָא לְיָמִים רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל הָאָרֶץ וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם הַנְּהִיָּה בְּדַבֵּר הַגְּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנְּשַׁמֵּעַ כְּמֹהוּ. הַשָּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֶתְּהוּ וַיַּחֲיוּ."

קיבלנו את התורה לא בהסתרה אלא בפני כל העולם ברעש גדול שנאמר: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיֹת הַבְּקָר וַיְהִי קֹלֵת וּבְרָקִים וְעָנָן כְּבֹד עַל הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חֲזָק מְאֹד וַיַּחֲרַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֵה" (פרשת יתרו). התורה כבר ניתנה לנו משמיים במעמד הר סיני ומאז לא בשמיים היא אלא אצלנו. למה שנאמין לתורה חדשה אשר מבוססת על סיפורים והסתרות, וגם נוגדת לתורה שלנו?

ולכן נביא עדות נאמנה על מקובלי אטליא דאז שלא ידעו ולא הבינו את סודות התורה כמה שהעיד הרמ"ק באור יקר בתיקונים **כרך ג עמ' רד:** "אסור לגלות סתרי תורה לגוי וכו' ח"ו שלא להכניס צלם בהיכל הפנימי, שלא לטמא ההיכל וינסך לון לע"ז, כמו שהחריבו השועלים כרם ה' צבאות עתה בארץ אטליא שלימדו הכומרים חכמת הקבלה והוציאוה למינות בעוונותינו, וארון ברית ה' החכמה בעצמה הסתירה עצמה, וברוך מי שזיכנו שלא הם ולא הגויים יודעים בין ימינם ושמאלם אלא כבהמות דמו, שסוף סוף אינם נכנסים אל התוך אלא צפצופי עופות".

הרי הוכחנו מכל וכל שאין חיוב להאמין בתורת האר"י ז"ל, וגם שאין הוכחות שהיא שייכת לאר"י ז"ל.

סתירות עיקר בין תורת האר"י ז"ל לבין תורת משה רבנו

לפני שנביא את סתירות עיקר בין תורת האר"י ז"ל לבין תורת משה רבנו שוב נסביר מושג ז"א או זעיר אנפין בו משתמשים חז"ל בתורת הסוד.

ז"א (זעיר אנפין) הוא מושג בחינת התגלות הקדוש ברוך הוא, אחת משלש הנהגותיו, ונקרא בתנ"ך בשם יהוה.

כן מוכח במקומות רבים בכל ספרי הקבלה. עיין למשל בספר **הזוהר שמות פרשת המן דף ס"ד ע"ב**: "הכי קאמר רבי שמעון: בעו למנדע, בין עתיקא סתימאה דכל סתימין, דאקרי אין. ובין זעיר אפין דאקרי יהוה. ועל דא, לא כתיב היש יהוה בקרבנו אם לא, כמה דכתיב הילך בתורת י אם לא. אלא היש יהוה בקרבנו אם אין". ובספר **הזוהר במדבר פרשת נשא דף קכ"ט ע"א**: "ועל האי, תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון, דכתיב, (שמות יז) היש יהוה בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יהוה, ובין אריך אנפין דאקרי אין. אמאי אתענשו? משום דלא עבדו בחביבותא, אלא בנסיונא. דכתיב, (שמות יז) ועל נסותם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין". ובספר **הזוהר שמות פרשת יתרו דף צ"ג ע"ב**: "דבר אחר, הוא סיומא דעשר אמירן דאורייתא וכו', לאחדא סופא ברישא, למהוי כלא חד. והא דלא שארי בהו בקדמיתא, לאולפא רזא עילאה עד אן אתר אתייהיבת ליה רשותא למשה. ומאן אתר קביל אורייתא, מזעיר אנפין".

אם כן ז"א היינו השם יהוה. ומעתה נתחיל בביאור הסתירות...

הספירות הן עשר ולא ט' ולא י"א

מספר הספירות והסבר אופן פעילותן הם עיקרי תורת משה רבנו אשר קיבלם בהר סיני כחלק הסוד שבתורה, והן י' כמספר י' הדברות.

כתב הרמ"ק פרדס רימונים **שער א פרק א**: "ידוע ומפורסם כי בדבר מנין הספירות כל העוסקים בחכמה הזאת הנעלמת הסכימו פה אחד היותם עשר ואין בדבר זה מחלוקת כלל. והנה זהו אחד מן הדברים אשר בהם נכרת ברית בחכמת הספירות והנה אתנו ספר יצירה המכונה לאברהם אבינו ע"ה... וז"ל עשר ספירות בלי מה. עשר ולא תשע. עשר ולא אחד עשר. הבן בחכמה, וחכם בבינה. בחון בהם וחקור מהם ודע וחשוב מהם והעמד דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו עכ"ל...". **ובשער ב פרק ג**: "יש סוברים שהדעת גם כן ספירה ואינו כן הוא: "מוכרח מתוך דברי רשב"י ע"ה כי הדעת הוא מציאות הת"ת הנעלם בין אבא ואמא וזהו הנק' ב"ן י"ה שעל ידו יחוד חכמה ובינה כמו שנאריך בעניינים אלה בשער ההוא". עניין כמות עשר ספירות מוזכר באלפי מקומות בתורה שבעל פה, כאן מובאים קצתם.

בספר יצירה המיוחס לאברהם אבינו פרק א משנה ג: "עשר ספירות בלימה עשר ולא תשע עשר ולא אחת עשר".

וכן הוא **בספר הפליאה המיוחס למשה רבינו ד"ה כשעלה משה**: "שאל משה למטטרון בעשרה מאמרות נברא העולם א"כ אחר שתאמר ראשון או אחד ולרדת להשלים לעשר א"כ הרי הראשון או האחד יש לו מקום המנין, א"ל למשה כל הי' מאמרות מושפעות אך עלת העלות אינו מושפע ואינו בכלל העשר וגם מתוך מעלתו והעלמתו אין אות בתורה שירמוז אליו לא קטן ולא גדול אפי' קוץ הי' וכל העשר נאצלות א"כ יש מאציל וכיון שהכל מושפעים א"כ יש משפיע וכל המושפעים כולם אדוקים בו כשלהבת בגחלת, והשמר לך מג' דברים האחד הוא ריבוי שלא

תאמר במקום שיש אחד יש רבים אמר ליה ואיך תעמידני אפילו בעלה שאין לה סוף וגם אין לה ראשית א"ל דבר הנתפס בהרהור הלב הוא מוגבל לו' קצוות ד' פינות ומעלה ומטה, א"כ כל מוגבל יש לו סוף וכל שיש לו סוף אינו שוה לכן עלת העלות אין לו סוף א"כ אינו מוגבל וכיון שאינו מוגבל אין חוץ ממנו וכיון שאינו מוגבל אינו משתנה וכיון שאינו משתנה אין לו סוף וכיון שאין לו סוף אין לו חקירה וכיון שאין לו חקירה אין לו ראשית וכיון שאין לו ראשית אין לו אחרית הוא האל יתברך זהו מערכות אלוהות ר"ל סדר ידיעת האלוהות לדעת שהוא נעלם שאין לו חוץ ממנו והוא עיקר הנסתר והנגלה ר"ל נגלה מצד פעולותיו ונסתר מצד נוראותיו... (ובהמשך) א"ל הואיל והם י' ספירות קדושה אחת היא... (ובהמשך) הם עשר ספירות והק' כל א' כלול מעשר".

וכן הוא **לרבי נחוניא בן הקנה בספר הקנה**: "והכוהן הוא נאחז מחס"ד וע"כ הוא המברך ונושא את כפיו למעלה ומדביק נפשו למעלה ומייחד השם בלבו ובפיו, וכשנושא את כפיו הם עשר אצבעות אז מייחד ומחבר ומודה כי בעשר ספירות נבראו עליונים ותחתונים". וכן כתב **בספר הבהיר אות קכד**: "ומאי טעמא בנשיאות כפים וליברוך להון בברכה, אלא משום דאית בידים עשר אצבעות, רמז לעשר ספירות שבהם נחתמו שמים וארץ, ואותם העשרה כנגד עשרת הדברות, ובכלל אותן י' נכללו תרי"ג מצות, ומנה אותם אותיות של י' דברות ותשכח דאינו"ן תרי"ג אותיות, ובהם כל כ"ב אותיות".

וכן הוא **בספר הייחוד בתחילתו**: "שמות המרכבה העליונה הנקראת שכינה הן הן האותיות האלו המוש"א (נ"א תמוש"א), וארבעים ושתים אותיות חתומות בתחילת האויר, אבגית"ץ הא', הוא רמז לאחדותו, על מה שנאמר עליו אחד יחיד ומיוחד, הב', הוא רמז למציאות מפעליו, על מה שנאמר עליו יחיד ומיוחד אחד, הג', הוא רמז לכוחותיו ממש, שהם כמו לבוש לכבודו, וזהו דכתיב ה' אלהים גדלת מאוד הוד והדר לבשת, היו"ד, הוא רמז לעשר

ספירות בלימה, שהן כל אחת ואחת עיקר בפני עצמה, והחכמה נשרשת בהן והיא מתגברת ונעלת על כולן, הת', היא רמז למעלה הנקראת תשובה, שהיא אמצעות ומתאחדת ויושבת בראש, ויונקת כח כולן וכולן יונקות ממנה וכו'".

וכן הוא בתיקוני זוהר הקדמה דף ו עמוד א: "ודא עשר ספירות בלי מה דאינון לקבלייהו תרין שמהן יהו"ה אדנ"י ותמנייא אתוון דאינון עשרה עשרה הכף בשקל הקדש".

וכן הוא בתיקוני זוהר תקונא עשרין ושית דף עא עמוד ב: "יו"ד ה"א וא"ו ה"א בגימטריא מ"ה ודא איהו עשר ספירות בלימ"ה ואיהו מעיד על יחודא קדישא".

וכן הוא בזוהר כרך ב (שמות) פרשת בא דף מב עמוד ב: "הכי עלת העלות עביד עשר ספירות וקרא לכתר מקור וביה לית סוף לנביעו דנהוריה ובג"ד קרא לגרמיה אין סוף, ולית ליה דמות וצורה ותמן לית מאנא למתפס ליה למנדע ביה ידיעא כלל".

וכן הוא בזוהר רעיא מהימנא כרך ב (שמות) פרשת כי תשא דף קפז עמוד ב: "פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש, (רעיא מהימנא א) מאן מחצית השקל איהו כגון חצי ההין ודא ו' ממוצע בין שני ההי"ן אבנא למשקל בה דא י' עשרים גרה השקל דא יו"ד העשיר לא ירבה דא עמודא דאמצעיתא לא ירבה על י', והכי אתמר בס"י עשר ספירות בלימה עשר ולא אחד עשר, והדל לא ימעט, דא צדיק לא ימעט מעשר כמא דאת אמר עשר ולא תשע, ממחצית השקל דאיהו י'".

וכן הוא בזוהר רעיא מהימנא כרך ג (דברים) פרשת כי תצא דף רעח עמוד ב: "לית פקודא דלא אתכלילו תמן עשר ספירות, בתיבה תחתיים שניים ושלישים תעשיה לאכללא בה כוהנים לויים וישראלים תיבה שכינה עמהון תורת ה' איהי רביעית ההין ה' רביעאה ומשולשת ביה"ו לאשלמא ביה ידו"ד ועשרה דרגון

דאתכלילן ביה דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א לאתקיימא בהו בישראל (דברים ד) ואתם הדבקים ביהוה אלוהיכם וגו' (שם יד) בנים אתם ליהוה אלוהיכם".

וכן הוא בתיקוני זוהר הקדמה דף ג עמוד ב: "זכאה איהו מאן דלביש מלכא ומטרוניתא בעשר ספירן דבריאה דכלילן בשם יאהדונה"י כשמיה כן לבושהי ומאן דתקין ליה סוסיא דאתמר בה לססתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי דאיהי מרכבה דיליה דביומי דשבתות ויומין טבין איהו לביש לבושי מלכותא דאינון עשר ספירות דבריאה וביומי דחול לביש עשר כתות דמלאכייא דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאה דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון איהו וגרמיה חד בהון איהו וחיי חד בהון מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאה דלאו אינון וחיייהון חד לאו אינון וגרמיהון חד ועלת על כלא הוא נהיר בעשר ספירות דאצילות ובעשר ספירות דבריאה ונהיר בעשר כתות דמלאכייא ובעשר גלגלי דרקיעא ולא אשתני בכל אתר".

וכן הוא בזוהר חדש תיקונים כרך ב דף סא עמוד ב: "עשר ספירות דאמר בעל ספר יצירה עשר ולא ט' ולא י"א כגוונא דעשר אתוון דשמא מפרש דלא לאוספא עלייהו יותר מעשר ולא למגרע מנייהו. וחושבן דעשר אתוון אלין אינון מ"ה. כח דיליה אינון כ"ח אתוון דאינון תולדין דעשר אלין ואינון יו"ד וא"ו דל"ת. ה"א אל"ף. וא"ו אל"ף וא"ו. ה"א אל"ף. עשר אתוון לקביל עשר אצבען".

וכן הוא בבמדבר רבה פרשת נשא פרשה יד: "אדם ונח שניהם קבלו מצות והיו צדיקים היו סולת בלולה בשמן למנחה, כף אחת וגו' כנגד עשרה מאמרות שנברא בהם העולם וכנגד עשר ספירות בלימה, וכנגד עשרה דורות מאדם ועד נח, וכנגד עשרה דורות מנח ועד אברהם, וכנגד עשרת הדברות, וכנגד עשרה שליטים שבאדם, וכנגד עשרה תולדות שבתורה, וכנגד

עשרה נסים שנעשו לאבותינו במצרים ועשרה נסים על הים, וכנגד עשרה בריתות האמורות בפרשת מילה".

וכן הוא **במשנת רבי אליעזר פרשה יד עמוד 268**: "בי תחלתה, בראשית, למד בסופה, לעיני כל ישראל, שתיים ושלישים. כנגד שתיים ושלישים נתיבות פלאות החכמה שהעולם מתנהג בהן, שאי אפשר לעולם אלא בהן. ואלו הן עשרים ושתיים אותיות ועשר ספירות".

וכן הוא **באוצר המדרשים (אייזנשטיין) אצילות עמוד 68**: "תנינן בספר יצירה לאברהם אבינו ע"ה עשר ספירות בלימה, מאי בלימה, כמה דאת אמר תולה ארץ על בלימה (איוב כ"ו) שאין שום דמיון ודמות הוי בלימה אלא מעשה אצבעותיו של הקדוש ברוך הוא, והם כלי אומנות של הקדוש ברוך הוא".

וכן הוא **בילקוט שמעוני מלכים א רמז קפה**: "עשר באמה משפתו אלו עשר ספירות בלימה שהעולם עליהם עומד".

וכן הוא **בספר שער הניקוד וסוד החשמ"ל לרבי יוסף גיקטליא**: "חזר גלגל המעלות להתאחז בכתר, כמו שאמרו עשר ספירות בלימה קשור ראשן בסופן ואחריתן נעוץ בתחילתן, וזהו סוד הייחוד האמתי השלם ית' שמו וית' זכרו".

וכן הוא **באבן עזרא פרשת שמות**: "ומדרך אחרת הם עשר ספירות בלי מה, כי לא תוכל להחל אחד אם לא יהיו עשרה. והנה עשרה הוא דומה לאחד, והוא שם כולל האחדים שהם מאחד ועד עשרה. ושם העשרה כוללם עם היותם מספר ראשון". וכן ציין **בפירושו על דניאל פרק א**: "וכל - זה יורה כי נבוכדנצר היה יודע חכמות וימצא כל אחד מאלה ארבעתם יודע עשר ידות על כל חרטום ואשף ויתכן היות עשר לשון רבים כמו מעשרה שליטים בעבור כי עשרה סך חשבון ובעל ספר יצירה אמר עשר ספירות

בלי מה והחרטומים אינם האשפים כי הנה כתוב לקרוא לחרטומים ולאשפים ושם אפרשם".

וכן הוא **ברמב"ן פרשת בראשית בהתחלה**: "וכוונתם זו, שמלת בראשית תרמוז כי בעשר ספירות נברא העולם (עיין ספר יצירה א יד), ורמז לספירה הנקראת חכמה שבה יסוד כל, כעניין שנאמר (משלי ג, ט) ה' בחכמה יסד ארץ". וכן ציין **בפרשת בשלח יז, יב**: "ועל דרך האמת, נשא עשר אצבעות לרום השמים לרמוז על עשר ספירות לדבקה באמונה הנלחם לישראל, ובכאן נתבאר ענין נשיאות כפים בברכת כוהנים וסודו".

וכן הוא **בריקאנטי פרשת בראשית אות ד**: "אלה תולדות השמים וגו' ה' אלהים. נשתתפה מדת רחמים עם מדת הדין, ולא הזכיר השם הגדול בכל מעשה בראשית עד השלמת הבנין, כמו שאמרו רז"ל הזכיר שם מלא על עולם מלא, כי השם רומז להשלמת הבנין, היו"ד לעשר ספירות שני ההין ה"א כנגד ה"א, והוי"ו בנתיים רמז לשש קצוות, גם במילואו יש בו עשרה אותיות כנגד העשר ספירות יו"ד ה"א וי"ו ה"א". וכן ציין **בפרשת נשא**: "ועתה אפרש ברכת כוהנים. כבר ביארנו כי האדם כלול מן העליונים, ועשר אצבעות שביד האדם רומזים לעשר ספירות בלימה, ועל כן הם ה' כנגד ה', כדאיתא בספר יצירה [פ"א מ"ב] עשר ספירות בלימה ה' כנגד ה', לכן כשהכוהן הוא מלאך יהוה צבאות הוא מדביק נפשו למעלה ומייחד השם בלבו ובפיו והוא נושא את כפיו לרום השמים ומראה כוונתו רצויה, ומחבר ומייחד ה' ספירות בנושאו עשרה אצבעות לרום השמים, ומורה כי בי' ספירות נבראו שמים וארץ והוא כלול מהם ומברך את ישראל והקב"ה מסכים להם הברכות, זהו מאמרם ז"ל [ירושלמי מגילה פ"ד ה"ח] שאסור להסתכל כשהכוהן פורש ידיו שהשכינה שורה בין ידיו".

וכן הוא ברבינו בחיי פרשת בראשית על הפסוק ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: "ועל דרך הקבלה. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, יש בכתוב הזה סוד עשר ספירות, והשמים והארץ הם השמים והארץ העליונים שאינם מכלל הגלגלים והם הנקראים שמי קדם, וארץ החיים. ומלת "בראשית" תרמוז אל החכמה כענין שכתוב: (תהלים קיא,י) "ראשית חכמה", וכן הבי"ת רמז לחכמה שהיא שניה בספירות, והרי לך מלת "בראשית" האות הראשונה והמלה הם עדות על החכמה, ולפי שהכל נמשך ונאצל מן החכמה באה הבי"ת רבתי ואף על פי שהיא שניה בספירות". ועוד שם בהמשך: "ודע והבן כי עלת העלות למעלה מן הכתר, וזהו מאמר ספר יצירה: עשר ספירות בלי מה עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה, פירוש "עשר ולא תשע", שהרי הכתר יש לחשוב מן הכלל, לפי שכל שאר הספירות נמשכות ממנו כי הוא מקור נובע שהכל תלויין בו".

וכן הוא באברבנאל פרשת נשא פרק ז ד"ה ובמדבר סיני: "כף אחת עשרה זהב כנגד עשרה מאמרות שנברא העולם בהם וכנגד עשר ספירות בלימה וכנגד עשרה דורות שהיו מאדם ועד נח וכנגד עשרה דורות שהיו מנח ועד אברהם".

וכן הוא בכלי יקר פרשת יתרו כ"א: "והיו דברות אלו עשרה, להורות כי עליהם העולם עומד שנברא בעשרה מאמרות כדי לגלות הוויות עשר ספירות בלי מה, ועוד כדי להפרע מן הרשעים וכו' כי אומרים לרשע רע, היה לך ליתן לב שלא בחנם נברא העולם בעשרה מאמרות, אלא לפי שקיומו תלוי בעשרת הדברות הכוללים כל התורה כמו שפירש רש"י סוף פרשת משפטים (שמות כד יב) ואם כן בעברך עליהם אתה מאבד עולם מלא ובסיבה זו ראוי להפרע מהם".

וכן הוא בספר העיטור בהקדמה: "תורת ה' תמימה משיבת נפש. עדות ה' נאמנה מחכימת פתי. פקודי ה' ישרים משמחי לב.

מצות ה' ברה מאירת עינים. יראת ה' טהורה עומדת לעד. משפטי ה' אמת צדקו יחדיו. בשלשה ספרים. ספר ספור וספר. נתיבות פליאות חכמה. אורחות התבונה והמזמה. דרכי הדעת והערמה מסילה העולה בית אל הפונה לשכם מעלות הקודש מסילות שערי האמת ופתחי הצדק אמרות ה' אמרות טהורות המבשרות צבא רב בם חקק וצרף וזקק וברא כל בעשר ספירות. לכונן מיסד ארץ והליכות. חוג שמים וכל צבאם. ויצר את האדם לעבדו ולברכו ולהודו. ברוך שמו וברוך כבודו".

וכן הוא **באברהם חיים שור בתורת חיים מסכת סנהדרין דף מו עמוד א:** "ונראה כי זה סוד יו"ד גדולה דועתה יגדל נא כח ויו"ד קטנה דצור ילדך תשי רמז שבזמן ישראל עושין רצונו של מקום מוסיפין כח גדול בעשר ספירות אשר האציל הקדוש ברוך הוא ממנו יתברך להנהיג בהן עולמו וכשארין עושין רצונו של מקום מתישין כח עשר ספירות ועוד נראה דיו"ד קטנה דתשי רמז לעשר מסעות שנסעה שכינה מכרוב למפתן ממפתן וכו' ותשי מלשון טלטול דויתשם ה' תרגומו וטלטלינו".

וכן הוא **במהרש"א חידושי אגדות מסכת יומא דף לט עמוד ב:** "וכבר אמר [אנא] השם כו'. לכאורה דלאו מלתא באנפי נפשיה הוא אלא שהוא מוסב אדלעיל ונראה הא דמזכיר כוהן גדול את השם עשר פעמים ביום זה העשירי הוא ע"ש עשר ספירות ועשר קדושות אשר זו למעלה מזו וע"פ כוונה זו היה הכוהן גדול ג"כ כשמזכיר בשם י' פעמים זה אחר זה היה אומר בהרמת קולות י' זו למעלה מזו וע"ז אמר דכ"כ היה מגביה ומרים קולו בהשם עשירי עד שהיה נשמע קולו ביריחו שהיה רחוק מירושלים י' פרסאות דהשתא בכל א' מהזכרת השמות היה מגביה קולו יותר משלפניו".

אם כן בדבר מנין הספירות כל העוסקים בחכמה הזאת הנעלמת הסכימו פה אחד היותם עשר ואין בדבר זה מחלוקת

כלל. והנה זהו אחד מן הדברים אשר בהם נכרת ברית בחכמת הספירות.

והאומרים שדעת היא במניין הספיאות כשאינן סופרים כתר טועים הם, וכמה שהוכיח רמ"ק בספר פרדס רימונים שער ג פרק ג שם הביא מקור הסברה בדברי רבי שם טוב בן שם טוב בעל ספר האמונות, וזה לשונו: "...והנה אחר כי (לפי דעתו) תחילת האצילות הוא מחכמה המתנהרת מהכתר נראה בפ' שאין הכתר מכלל מנין עשר ספירות, לכן דחקו עצמם לבקש תשלום מנין העשר ובקשו דעת. והאמת לא בקשו צדק. כי ענין הסברה הזאת היא דחוויה אב"אי קרא ואב"אי סברא וכו' ", ועיין שם באורך.

דעת לא ספירה! דעת היא בחינה של התפארת, כמה שהוכיח רמ"ק בספר פרדס רימונים שער ג פרק ג מדברי הרשב"י ע"ה בתיקוני הזוהר: "ואמר כי בהאי דעת אתמר 'והאדם ידע'. כי ידע מלשון דעת דלית זווגא אלא בדעת. שלא נאמר שפי' והאדם ידע פי' ידיעות זווג אבל זווג הזה לא הי' ע"י אמצעי ולז"א דלית זווגא אלא בדעת פי' כי אחר שלשון דעת הוא לשון זווג א"כ הזווג יוכרח היותו ע"י אמצעי כמו הברית המייחד אדם ואשתו ואחר שאין הזווג אלא בדעת, נמצא שזווג החכמה והבינה הוא ע"י ת"ת הנקרא דעת".

אמנם בכתבי האר"י ז"ל במקומות רבים נאמר שדעת היא ספירה גם כן מכלל הספירות כמו גם הכתר, ושהספירות הן י"א, אחת עשרה.

כגון זה נאמר בספר **עץ חיים שער ל שער הפרצופים פרק א מ"ב**: "והרי אמרנו כי בחול אין לז"א רק ב' כלים לדעת אחור ופנים

לבד שהם ב"ן וס"ג ובשבת ע"ב ס"ג והם הם אותן הנזכר בג' כלים בספירת דעת".

והניסיון לא לספור דעת כשיש כתר או כתר כשיש דעת לא מהווה פתרון לסתירה כי דעת נקראת לו ספירה בכל מקרה.

בוא וראה זאת בספר **שער הכוונות דרושי הקדיש דרוש א:** "ואע"פ שבתיקונים אמרו דאימא מקננא בכורסיא בג"ס ואנו אמרנו שהם ד'. הענין הוא כי ספירת הדעת איננה נכנסת לעולם בחשבון הי"ס כנודע לפי שהוא נעלם מאד וגנוז בין החכמ' והבינ' ולכן לא הזכירו שם רק ג"ס בלבד אבל ד' הם גם אל תחשוב כי התנה"י עצמן דמל' דאצילות הם הם היורדין ומתלבשים בסוד כסא בהיכל ק"ק דבריאה אמנם הם אורות נמשכין מהן ונעשין מוחין בעולם דבריאה כנז' והרי איך מן התנה"י דז"א דאצילות נתהוו ד' אורות מוחין דנוקבא וכל מציאות הי"ס אשר בה ולפי שלעולם הוא שיעור קומתה בד' ספירות הנז' לכן גם ממנה נתפשטו ונתהוו מתנה"י שבה ארבע אורות ונתלבשו בהיכל ק"ק דבריאה ונעשו שם בחי' הכסא שהיא נשמת הבריאה כנז' ואלו הד' אורות מאירים בד' ההיכלות שבהיכל ק"ק אשר ה"ס ד' מוחין של בריאה".

וכן הוא במאות מקומות אחרים.

גם **בשער הכוונות דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ה:** "יש בז"א עשר ספירות ולכן צריכין אנו להוריד שם בהיכל הרצון בחי' היכל הז' שהוא כללות ד' היכלות כמשי"ת בע"ה ושם מתלבשים ד' ראשונות שהם כחב"ד דז"א והרי נשלמו לירד כל עשר ספירות".

וגם **בשער הכוונות דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ח:** "לפי שז"א הוא סוד אות ו' של הויה והטעם לפי שאין בו רק ו' ספירות בלבד והם ג' מוחין חב"ד וחג"ת".

וגם **בשער הכוונות דרושי העמידה דרוש ד:** "מן היסוד דז"א לא נעשה דעת בנוק' בסוד נשים דעתן קלה אבל לפעמים מכח ההארה הגדולה של הכתר שבה נעשה בה בחי' דעת אמנם איננה כז"א שיש לו ד' ספירות שלימות כחב"ד".

וגם **בעץ חיים שער לח פרק ג מ"ת:** "נמצא שמראש כתר דלאה עד סיום רגלי דרחל הם שבע ספירות דעת חג"ת נה"י".

וגם **בעץ חיים שער מד פרק ו:** "הדעת דז"א דע כי ג' בחינות שבספירת דעת (דזעיר אנפין דאצילות) חיצוניות אמצעיות ופנימיות שהם ב"ן ס"ג ע"ב גימטריא קפ"ז".

הרי הוכחנו קיום הסתירה מתורת האר"י ז"ל לכל האמור בתורה שבעל פה בדברי חז"ל ובדברי המפרשים מדור דור במספר הספירות בתורת משה רבנו.

לא ייתכן ריבוי באלוהות

יסוד היסודות של הדת שלנו היהודית שהקדוש ברוך הוא מצוי והוא אחד ואין עוד מלבדו, וכמה שכתב הנשר הגדול בספרו **משנה תורה הלכות יסודי התורה א,א-ז:** "יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון, והוא ממציא כל נמצא וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמתת המצאו... הוא שהנביא אומר: וה' אלהים אמת, הוא לבדו האמת ואין לאחר אמת כאמתתו, והוא שהתורה אומרת אין עוד מלבדו, כלומר אין שם מצוי אמת מלבדו כמותו... אלוה זה אחד הוא, ואינו שנים, ולא יתר על שנים אלא אחד שאין כיחודו, אחד מן האחדים הנמצאים בעולם, לא אחד כמין שהוא כולל אחדים הרבה, ולא אחד כגוף שהוא נחלק למחלקות ולקצוות אלא יחוד שאין יחוד אחר כמותו בעולם... וידיעת דבר זה מצות עשה שנאמר: אנכי ה'

אלוהיך, וכל המעלה על דעתו שיש שם אלוה אחר חוץ מזה עובר בלא תעשה שנאמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני וכופר בעיקר שזהו העיקר הגדול שהכל תלוי בו".

בתורת הסוד ישנן עשר ספירות, שלש הנהגות וארבעה עולמות הכלליים, כמה שמבארים חז"ל ומסכם הרמ"ק בספרו **פרדס רימונים** **שער ג פרק ז:** "והנה אצילות הכתר נקרא אריך אנפין והוא העלם ראשון אל המאציל. העלם ב' הוא זעיר אנפין והוא כולל כל ח' ספירות שהם מחכמה עד יסוד וזהו סוד העלם שני אל המאציל. העלם ג' הוא נקרא נוקבא דזעיר אנפין והוא המלכות. וסוד ג' העלמים אלה הם מתבארים באדרא בפטירת הרשב"י ע"ה כאשר יתרחב לנו הביאור שם".

אמנם הכל אחד ואין ריבוי באלוהות אלא שינוי באופני התגלות הבורא, ואין גם פירוד. וכמובא למשל בספר **הזוהר באדרא זוטא כרך ג (דברים) פרשת האזינו דף רצ עמוד א:** "אמר רבי שמעון: כל מה דאמינא דעתיקא קדישא וכל מה דאמינא דזעיר אנפין כלא חד, כלא הוא חד מלה, לא תלייא ביה פירודא בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין".

ושהשפעה על כל העולמות והנבראים היא ממקור אחד בלבד ושהוא שלם, רואים אפילו מדברי הגאונים, למשל ממה שכתב **רב האי גאון ז"ל בתשובותיו** הביאו הרמ"ק בפרדס רימונים שער יא סוף פרק א: "והה"א האחרונה הוא תקון הפועלים ומוציאה כל הכוחות הגנוזות לפעולה שלמה והיא שלימות כל הכוחות. עד הנה סדרי המעלות רק אין בידינו לכתוב ולפרש זה הסוד הנכבד והנורא בפיו רחב וארוך יותר מדאי. והאדון יוצר הכל יתן לנו ולכם לב לדעת וכו'. עכ"ל תשובת רב האי גאון ז"ל".

ומסביר הרמ"ק בספרו **פרדס רימונים שער ב פרק ז** בעניין אחדות הבורא: "וגם אין לשאול כי יטביע ברוחניות שעם היותו

דק ורוחני יחלק לחלקים, כי ענין זה יהיה הגרעון ברוחניות, כי עיקר שלימותו באחדותו והיותו בלתי מתחלק".

הרי מוכח שה' יתברך הוא אחד יחיד ומיוחד, אין בו פירוד ואין עוד מלבדו.

אמנם בכתבי האר"י ז"ל במקומות רבים נאמר שה' יתברך יש לו נשים ויש להם ילדים, חלילה.

הנה מובא בספר **עץ חיים שער לח פרק ב מ"ת**: "רחל היא נוקבא האמיתית של ז"א והיא בת זוגו ממש לפי שהוא מכלל הי' נקודות הכוללים עולם האצילות והיא מלכות האחרונה שבהם אבל לאה עיקרה היא אחוריים דאמא שנפלו כאן למטה במקום הזה ואיננה אשתו לז"א רק בדרך השאלה לבד בהיותה נופלת כאן למטה נדבקת בעורו של ז"א אבל רחל היא נפשו כי המלכות נפש וז"א רוח כנודע", וכן נמצא במקומות אחרים. אם כן יש לז"א נשים, כלומר לפי תורת האר"י ז"ל יש לה' יתברך נשים, חלילה.

עוד בתורת האר"י ז"ל יש עניין לידה והולדת ילדים באלוהות, חלילה, וכמובא בספר עץ חיים שער יז פרק א מ"ת היכל החמישי זעיר אנפין: "אח"כ היה תיקון זו"ן, ותחלה היו בעיבור במעי בינה ואח"כ בא זמן לידתם וירדו למטה לעולם הבריאה תחת אותם ב"פ תתאין דנ"ה דעתיק וינקו משם זמן היניקה ואח"כ נתגדלו והלבישו אותן הב"פ תתאין דעתיק אח"כ הגדילו עוד ועלו למקומם שהוא מהטבור דא"א ולמטה והלבישוהו שם". וכן הוא בספר **עץ חיים שער כ פרק ג מ"ת**: "והנני מתחיל לבאר בחי' לידת המוחין דגדלות ז"א שהוא בחי' רוחנית ונשמות כנ"ל וממנו יתבאר לך לידת ז"א עצמו ממש כי הכל אחד". אם כן גם זו"ן מולידים ילדים אז הופכים להיות או"א, ועל הדברים האלה בניויות כל הכוונות בתורת האר"י ז"ל ובסידור כוונות הרש"ש.

האם ה' יתברך יש בו פירוד? האם יש לה' נשים? האם ייתכן מושג פריה ורביה באלוהות כבחינת איש ואשה? ועוד ילדים? כמה אלים יש להם אם כן, ולאן נעלם עיקרון ה' אלוהינו ה' אחד?

כמובן שלא, חס וחלילה! ונשאלת השאלה איך הגיעו גורי האר"י ז"ל לשיבושים קשים כאלה הנוגדים את עיקרי אמונת ישראל???

נראה שהשיבוש הנורא נוצר בתורת האר"י ז"ל מחמת החדרת מושג חדש זר ומוזר הנקרא 'פרצוף'. על ידי זה הם חילקו אלוהות לחלקים נפרדים 'פרצופים' כל אחד יחידה עצמאית נפרדת, והם כבני אדם ממש, וגם שמותם כן: פרצוף יעקב, פרצוף לאה, פרצוף רחל וכו'. הם גם לז"א הדביקו שם זה ועשו אותו אלוהות נפרדת.

כהוכחה לאמור נביא מקור אחד מתורת האר"י ז"ל בספר **עץ חיים שער לא פרק ה מ"ת**: "ועוד ט"א כי אם היה פרצוף יעקב יוצא נגד פניו דז"א למעלה היו פני ז"א מתכסים ולא היה מאיר וכתוב באור פני מלך חיים כי ע"י האורות פנים מתמתקים הדינין כנודע ומתבטל כח החיצונים. ואמנם מהחזה ולמטה כאשר מתפשטין המוחין משם ולמטה אז המוחין שמצד אבא אין להם רק כסוי א' לבד שכבר נגמר כסוי כלי היסוד דאמא בחזה לכן יש להם יכולת לבקוע ולהאיר מחוץ אל הז"א ולהוציא פרצוף יעקב שהוא מהארת מוחין דאבא מהחזה ולמטה מכנגד פני ז"א ומבחי' החסדים המגולים לגמרי בלי שום מסך ומהדעת של צד אמא יצאה רחל נוקבא דז"א עקרת הבית העיקרית הארה גמורה מהחזה ולמטה מצד אחור דז"א עד סיום רגליו דז"א ממש משא"כ בלאה העוברת דרך מסך כנ"ל שאינה רק הארה בעלמא וכולה דינין. הכלל העולה כי לאה היא למעלה מן החזה דז"א באחוריו ויוצאת מן מוחין דאמא ורחל נוקבא דז"א תחת לאה מהחזה ולמטה באחוריו".

על סמך הבלבול הזה יצא לאור נוסח תפילה בשם 'תיקון חצות' המחולק לתיקון שני פרצופים: תיקון לאה ותיקון רחל. גם כאן הפרצופים האלוהיים נראים די מסכנים כי חייבו את עזרת בני אדם לתקנם!

הרי הוכחנו קיום בתורת האר"י ז"ל פירוד באלוהות, מושג פריה ורביה באלוהות כבחינת איש ואשה ממש, ועוד ילדים, בדיווק כמו לדתות הזרות כיוונים ודומיהם.

זוהי הוכחה נוספת שקבלת האר"י ז"ל עוסקת באלוהות בדויה ולכן מוגדרת כעבודה זרה.

לא ייתכן חסרון באלוהות

כתב הרמ"ק בספר פרדס רימונים **שער ג פרק ז**: "נאמר בזוהר: אתר דשרותא אשתכח, פירוש מקום התגלות האצילות והיותו נמצא אלינו ר"ל כי אע"פ שתחילת האצילות הוא מכתר עליון שהוא אריך אנפין עכ"ז הוא נעלם ואינו מתגלה לרוב העלמו, ותחילת התגלות דאצילות הוא מז"א שתחילתו החכמה והוא נקרא שירותא לפי שהוא תחילת הגלוי ואמר כי אצילותה ומציאותה במציאות הוא מאריך אנפין שהוא הכתר. וז"ש אתר דשרותא אשתכח פי' מקום שהחכמה נאצלה ונמצאת ונגלית הוא מעתיקא קדישא ר"ל כתר אריך אנפין הנקרא עתיקא קדישא". וכן כתב בספר **אילימה מעיין עין כל הארץ תמר רביעי פרק מה**: "וכך הוא בכלים שמסוד תיקוני דיקנא יתפשט ניצוצא להאציל החכמה רישא דזעיר אנפין", וכן כתב בספר **אילימה מעיין עין שמש תמר ב פרק ב**: "ועתה הם ג' בחינות במציאות וכו'... ומה שימצא חכמה ובינה בכלל זעיר אנפין ובכלל הספירות כך הוא והכל צודק", וכן הוא במקומות האחרים בספריו.

ז"א, זעיר אנפין, הוא מושג הנהגה שניה בעל ח' ספירות, ואין מציאות ז"א ללא חכמה ובינה, הוא שלם בחכמה ובינה תמיד.

וכן הוא בספר הזוהר כרך ג (במדבר) פרשת נשא דף קמו עמוד ב: " י"ג דעתיקא סתים וגניז מכלא וט' דאתגליין מזעיר אנפין (ס"א בז"א) ומתחברן כלהו בצרופא דשמא חד דהוה מכוון כהנא כד פריס ידוי בכ"ב אתוון גליפן".

הרי שתחילת התגלות ט' ספירות, שלמטה מספירת הכתר, הוא בז"א מהחכמה ולמטה.

וכן הוא בספרא דצניעותא כמה שמובא בזוהר כרך ג (דברים) פרשת ואתחנן דף רסב עמוד א: "תאנא ברזא עלאה בספרא דצניעותא ג' חללין דאתוון רשימין אתגליין בה בגולגלתא דזעיר אנפין ותנינן ג' מוחי אינון דסתימו באינון חללין ומשירותא (ס"א וממשיכותא) דמוחא עלאה סתימאה דעתיקא קדישא דאתמשיך בהווא ז"א אשתכחו ד' מוחי, ואלין ד' מוחין (ס"א דינא לית כתראי מכל כתרי מלכא) משתכחין ומתפשטין (ס"א בכלא ואינון וכו') בכל גופא ואינון ד' ריהטי דארבע בתי דתפילין דאנח קודשא בריך הוא ובגין כך בעי בר נש לאנחא בכל יומא בגין דאינון שמא קדישא עלאה באתווי רשימן". וכן מסביר הרמ"ק בספר אילימה מעיין עין שמש תמר ב פרק ז: "הנה לעיל בפרק א' ב' התהלכתי לפשר דברי רבי שמעון באידרא ודבריו בשעת פטירתו בעניין גולגלתא (דז"א) ופירשתי שסוד התפילין על המוח (דז"א) יורה שיש בחינת חכמה ובינה על סוד מוחא דזעיר אנפין".

הרי שלז"א ישנם את ד' המוחין מתחיל מחכמה, ושלכן הוא מניח תפילין, בחינת הכתר, כדי למשוך האור העליון של הכתר בנוסף לבחינות הקיימות.

וזה לשון הזוהר האדרא זוטא כרך ג (דברים) פרשת האזינו דף רפט עמוד א: "כל תקונין דעתיקא קדישא במוחא שקיט וסתים

מתתקנן, וכל תקונין דזעיר אנפין בחכמה תתאה מתתקנן דכתיב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית".

הרי נאמר להדיא שבחינת חכמה בז"א היא העיקר, ואין מציאות ז"א בלא חכמה.

אמנם בכתבי האר"י ז"ל במקומות רבים נאמר שז"א הוא ו"ק חסר מוחין דהיינו חסר ספירות חב"ד. נאמר גם שאנחנו חייבים להגדילו להשלימו ע"י הכוונות.

כגון זה נאמר **בספר עץ חיים שער הכללים פרק ד עיבור ב' והגדלת השלישים**: "ועתה נבאר בחי' הג' של הגדלות כי להגדיל אברים של קטן זה שהם קטנים כקרני חגבים צריך שיכנסו נה"י דאמא תוך ו"ק דז"א ואז פרק עליון דנצח אמא מתחבר עם ב' פרקין של חסד ז"א ועולין עד רישא דז"א ונעשית חכמה שלו מג' פרקין ופרק אחד דהוד אמא מתחבר עם ב' פרקין עלאין דגבורה דז"א ונעשית בינה שלו ג"כ מג"פ בראש הז"א". ובספר **עץ חיים שער כה דרוש ששי**: "נתעלה זה חצי ת"ת התחתון דא"א שהם היו אז בחי' חב"ד ונעשו בחי' כתר לבד לז"א ושם בזה הכתר עלו ב"ש חסד דת"ת הנ"ל שעלו בכתר להגדילו ואח"כ מהו"ק דז"א שהיה לו בעת היניקה נתפשטו והיו לו לט"ס כנ"ל ע"י הגדלת החסדים והרי נשלמו י"ס דז"א ואח"כ בתוכם נכנסו המוחין העליונים הנ"ל שהם צ' דצלם. והנה לעיל בארנו ענין ו"ק דז"א איך נעשו ט"ס אחר כניסת המוחין ע"י ט"פ דנה"י דתבונה. וזהו פי' ב' כי הנה ע"י אלו החסדים המגדלין האילן שהוא ז"א אילנא דחיי היתה הגדלתו באופן זה ג"כ לבד מהגדלת של החסדים והמוחין בעצמן שנכפלין כנ"ל גם הגדילו גופא דז"א כנודע". מושג גדילת ז"א משקף כל כתבי האר"י ז"ל ומתבטא בענין הכוונות, וכמובא בשער הכוונות ובסידור הרש"ש. רק לדוגמה בעלמא נביא דברי הספר **שער הכוונות בדרושי ציצית דרוש א**:

"בעניין הציצית דע כי ענין הציצית הוא בחינת אור המקיף כנודע אצלינו כי יש א"מ ויש א"פ וכבר ידעת כי ז"א בהיותו בתוך אימא בסוד העיבור לא היה אלא בבחינת שש קצוות בלבד ג' כלילן בתלת ולא היו אז בו לא בחינת ראש ולא בחינת זרועות אלא גוף א' פשוט בלבד וכנגד זה הוא הציצית הקטן שאין מתעטפין בו לא את הראש ולא את הזרועות אבל הציצית הגדול המעטף את הראש הוא בחי' אור המקיף דז"א כשהגדיל ונעשו לו י"ס גמורות ונתפשטו ראשו וזרועותיו".

וכיוון שאנו משייכים מושג ז"א להשם הקדוש ברוך הוא יתברך שמו, אז מדברי האר"י ז"ל יוצא שהקדוש ברוך הוא לא שלם כי חסרים לו מוחין, ושיש לו גם גוף שצריך לגדל אותו אחרי ההיריון של אמו, כשהוא נולד.

הייתכן שהשם ברוך הוא יכול להיות בלי מוחין? הייתכן שנולד מאמו? ומי היא אם של השם? האם זה לא מזכיר לכם משהו???

איך ייתכן שיש חסרון באלוהות, חלילה? ויותר קשה הוא איך אנו החסרים יכולים להגדילו להשלימו ע"י הכוונות? האם לא נהפוך הוא?

כן נהפוך הוא שרק הוא יתברך השלם משפיע ומתקן אותנו החסרים ע"י קיומנו מצוות התורה שלכך ניתנו לנו!

הרי הוכחנו קיום הסתירה מתורת האר"י ז"ל לכל האמור בתורת הסוד דתורה שבעל פה ממש רבנו, והראנו קיום מושג חסרון באלוהות בתורת האר"י ז"ל אשר הוא לא רק מוזר אלא זר לעיקרי האמונה היהודית אשר קובעת שהשם יתברך אין בו חסרון כי הוא שיא השלימות.

זוהי הוכחה נוספת שקבלת האר"י ז"ל עוסקת באלוהות בדויה ולכן מוגדרת כעבודה זרה.

לא תתכן מיתה, נפילה ושבירה באלוהות

בספר הזוהר נאמר שכל העולמות הם בשלימות, שלכן השליט את האדם התחתון על כל מה שנברא בעולם, בגלל שאדם העליון שולט על הכל. ולכן רמז בפסוק זה שבע דרגות, שיש בו שבע דרגות עליונות שנקרא בהם אדם שלמעלה והשתלם בהם. ושבגלל כך נברא האדם בצלם עליון, כדי לתת לו שפע מאותו מקום שנקרא חסד, וכפי שמובא **בהקדמת ספר הזוהר דף יא ע"א**: "ותא חזי עד לא אשלימו אינון שבע דרגין יומין עלאין לא אשתלים אדם לעילא. כיון דאשתלים לעילא אדם עלאה, אשתלים לתתא אדם תתאה. וכלהו עלמין בשלימו. בגין כך שלטיה לאדם תתאה על כל דאתברי בעלמא בגין דאדם עלאה שליט על כלא. ובגין כך רמז בהאי קרא שבע דרגין. דאית ביה שבע דרגין עלאין דאקרי בהו אדם דלעילא ואשתלים בהו. בגין כך נעשה אדם בצלמנו, למיהב ליה שפע מההוא אתרא דאקרי חסד".

וכתב הרמ"ק **בפרדס רימונים שער ב פרק א**: "אין אפיסת כח ותחלת כח יפול באצילות כי האלוהות לא יוצדק בו חסרון כח ח"ו כי הוא שלם תכלית השלימות".

ובנוגע לעניין ז' מלכים האמורים בתורה שמתו, ככתוב בספר **בראשית פרק לו, לא-לט**: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם לפני מלך מלך לבני ישראל: וימלך באדם בלע בן בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך תחתי יובב בן זרח מבצרה: וימת יובב וימלך תחתי חשם מארץ התימני: וימת חשם וימלך תחתי הדד בן הדד המכה את מדן בשדה מואב ושם עירו עוית: וימת הדד וימלך תחתי שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתי שאול מרחבות הנקר: וימת שאול וימלך תחתי בעל חנן בן עכבור: וימת בעל חנן בן עכבור וימלך תחתי הדר ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטריד בת מי זָהב", נאמר בספר **הזוהר ספר בראשית פרשת בראשית דף כג, ע"ב** שהקדוש ברוך הוא היה

במחשבתו כל הדורות שהיה בונה, ונחרבו קדם שנבראו, וזה לשונו: "אמר ליה והא בונה עולמות ומחריבן קודם דאתברי עלמא הוה? אלא מגיד מראשית אחרית, דקודשא בריך הוא הוה במחשבתיה כל דרין דהוה בונה ואתחריבו קודם דאתבריאוו". כפי שרואים הכל היה במחשבה בלבד, ולכן לא הייתה שום נפילה ושבירה באלוהות, חלילה.

גם הרמ"ק מסביר בספריו **פרדס רימונים**, **אור יקר**, ו**אילימא רבתי** שכל מה שיעלה במחשבה מיד היא פעולה בסוד המחשבה, ושכל רוחניות המציאות ייקרא בניין עולם, ואחר שאין אותו מציאות הוא מציאות מתקיים אז ייקרא חורבן, ולא שמחריבן ממש אלא שאין אותו המציאות התהוה, לסיבה שאין דקות אותה מחשבה פועלת למטה המציאות המתקיים.

רק לדוגמה בעלמא נביא חלק מדבריו בספר **פרדס רימונים** **שער ה פרק ד:** "ואלה המלכים אשר מלכו, פי' כוחות הדין אשר עלה במחשבה להתאצל, לא נאצלו ולא נתגלו מפני דקות החכמה ולכן נאמר בהן וימת, דהיינו העלם. וכן פי' הרשב"י באדרא לקמן, ואמר שאין הכונה שנתבטלו ח"ו אלא שנעלמו עד שנתאצל האצילות ומשם נתגלו העולמות האלה במקום הראוי בדרך הספירות, כי היו מתגלות בכתר ואח"כ בחכמה ולא נתקן שם האצילות עד שנאצלו אל מקומם ואל שורתם כראוי. וענין וימת הוא העלם עולם הדין ושורתו שלא היו באפשרות להתגלות מפני תוקפו".

הרי מוכח דלא שייך באלוהות לא נפילה, לא שבירה ולא חסרון אחר כלשהו.

אמנם בכתבי האר"י ז"ל ביסודה של תורתו נקבע שעולם האלוהי מת וכלים האלוהיים נשברו, ושאדם נברא כדי לתקנם.

אפשר לראות זאת בספר **עץ חיים שער הכללים פרק א:** "והנה כשיצא אח"כ אור מבינה לו"ק תחלה יצא הדעת ואח"כ נתבטל וזהו המלך הראשון שהוא בלע בן בעור. אח"כ יצא חסד וגם הוא לא היה יכול לסבול האור ונשבר הכלי שלו ג"כ וירד למטה ואח"כ יצא גבורה וכן כל הז'. ואלו הם ז' מלכים שמתו שנאמר בהם וימת וימלוך תחלה מלכו ואח"כ מתו ונתבטלו הז' כלים אלו שלא היה בהם יכולת לסבול האור המתפשט בהם מספירה לספירה... ואע"פ שאמרנו שהמלכים שמתו הם הז' מאנין תבירין מחסד עד מל"ו והוצרכו תיקון. הנה חו"ב ג"כ הוצרכו תיקון כי הלא בינה היתה תחלה מקלת האור אב"א כי לא היתה יכולה לסבול פב"פ ואז נקטן ונתמעט הכלי שלה וזה המיעוט נפל למטה". וכן בספר **שער המצוות פרשת עקב:** "דע, כי בתחילת האצילות נאלצו ז' המלכים הנודעים, וכאשר מתו וירדו למטה מעולם שהוא עתה נקרא אצילות, הנה בהם היו כל העולמות וכל הנבראים כולם, ובהם היו כלולים ד' עולמות אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה). ולכן כאשר חזרו ונתקנו והובררו מן הסיגים המעורבים בהם, לא הובררו בפעם אחת ובבת אחת, אמנם בתחילה הוברר כל מה שהיה בהם מחלק עולם האצילות בלבד, והמובחר שבהם הוברר ונתקן ונעשה ממנו עולם האצילות, והיותר גרוע ממנו נעשה עולם הבריאה, ואח"כ הוברר היותר גרוע ונעשה יצירה. ואחר כך הוברר היותר גרוע, ונעשה עולם העשיה, ויותר גרוע ממנו שלא יכל להתברר הוא נשאר בתוך הקליפות בסוד חיות ונשמה אליהם כנודע בסוד י"א סמני הקטורת. והנה מכל בחינות אלו הנזכרות נשאר בחינות מהם בתוך הקליפות שלא יכלו להתברר אז, והנה הם מתבררים מאז ועד עתה, עד ביאת המשיח".

וזה מה שנמצא בספר **שער ההקדמות בעניין מ"ן דרוש כז:** "כל ענייני תפילותינו ומצוות שאנו עושים הוא כדי להעלות את רפ"ח ניצוצין שנשארו מן ז' מלכים שמתו וירדו למטה, ועתה אנו

מעלים אותם משם למעלה... , וכאשר יושלמו כולם לעלות ולהיתקן, אז יבוא המשיח ויתקיים הכתוב: בלע המות לנצח, כמבואר במקומו". וכן בספר **מבוא שערים ש"ב ח"ג פ"ח**: "והנה כל מה שאנו מבררים תמיד בתפילותינו מיום בריאת האדם עד ימות המשיח, הכל מאלו בחינות של המלכים הנתונים תוך הקליפות, ויש בחינות המתבררים בכל יום, אף גם עתה, הנוגעים לאצילות, ויש לכל עולם מבי"ע, ויש לנשמות, וכן כיוצא בכל הפרטים. ובהשתלם כל החיות והטובה והקדושה לצאת מתוכם, וישארו סיגים גמורים, אז כתיב: בלע המות לנצח, הם סטרא אחרא הנקרא מות על שם היותם סיגי המלכים המתים".

האם יש מיתה בעולם האלוהי? האם תתכן שבירת כלים האלוהיים? ויותר מכל קשה איך אנחנו בני אדם הזאטוטים יכולים לתקן את האלוהות? כמובן שלא, חס וחלילה!

הרי הוכחנו קיום בתורת האר"י ז"ל עניין נפילה ושבירה וחסרון באלוהות.

זוהי הוכחה נוספת שקבלת האר"י ז"ל עוסקת באלוהות בדויה ולכן מוגדרת כעבודה זרה.

לא תתכן שינה באלוהות

עניין שינה מוזכר בתורה לראשונה בפרשת **בראשית ב, כא**: "וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּבֶשֶׂר תַּחְתָּנָה". וחז"ל הסבירו במדרש **בראשית רבה פרשת בראשית ח, י** למה השם עשה כן לאדם: "אמר רבי הושעיא בשעה שברא הקדוש ברוך הוא אדם הראשון טעו מלאכי השרת ובקשו לומר לפניו קדוש. משל למלך ואפרכוס שהיו בקרוכין והיו בני המדינה מבקשין לומר למלך דומינו ולא היו יודעין

איזהו, מה עשה המלך דחפו והוציאו חוץ לקרוכין, וידעו הכל שהוא איפרכוס, כך בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, טעו בו מלאכי השרת ובקשו לומר לפניו קדוש, מה עשה הקדוש ב"ה הפיל עליו תרדמה וידעו הכל שהוא אדם, הדא הוא דכתיב: חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא".

שינה היא אחת מששים במיתה, כנאמר בגמרא **ברכות נו,ב**: "חמשה אחד מששים, אלו הן: אש דבש ושבת ושינה וחלום. אש אחד מששים לגיהנם, דבש אחד מששים למן, שבת אחד מששים לעולם הבא, שינה אחד מששים למיתה, חלום אחד מששים לנבואה". וכן נאמר בספר **הזוהר במדבר פרשת פנחס דף רלד,ב**: "קיבה, איהו דרגא חד משתי דמותא. ודא אתקרי תרדמה. עסטיראה, דרגא שתיתאה דמלאך המות. ומגו דאתי מרחיק, איהו מסטרא דמותא. ולא מותא. רמזא, חד משתי דמותא".

נמצא ששינה שייכת אך ורק לנבראים, והיא עניין המיתה, מה שלא שייך להשם יתברך, כי הוא נצחי ומעל הזמן. ולכן דוד המלך אמר **בתהלים קכא,ד**: "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל", כלומר לא ינום ולא ישן השם יתברך הוא שומר ישראל.

זזה משתלב יפה עם מה שכבר הוכחנו לעיל שאין מציאות ז"א ללא חכמה ובינה, דהוא שלם בחכמה ובינה תמיד, וכיוון שעניין שינה הוא סילוק מוחין חכמה ובינה, אז יובן שלא תתכן שינה בקב"ה.

ואם תקשה דהא נאמר **בתהלים מד,כד**: "עֹרֶה לְמָה תִּישָׁן אֲדֹנָי הַקִּיְצָה אֶל תִּזְנַח לְנֶצַח", לא קשיא מידי כי דוד דיבר כדרך בני אדם ותו לא, שכן הסביר רבן יוחנן בן זכאי **בתוספתא מסכת סוטה פרק יג הלכה ט**: "מעוררין אלו הלויים שאומרים על הדוכן עורה למה תישן ה', אמר להן רבן יוחנן בן זכאי: וכי יש שינה

לפניו? והלא כבר נאמר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל! אלא כל זמן כאשר ישראל שרוין בצער ואומות העולם שרוין בשלוח בביכול 'עורה למה תישן'".

אמנם בכתבי האר"י ז"ל במקומות רבים נאמר שקב"ה ישן. וכתמצא בספר **שער הכוונות דרושי תפילת ערבית דרוש ב:** "אבל הטלית קטן כבר נתבאר כי בחינתו הוא מבחינת זמן הקטנות שאז הז"א הוא בבחינת העיבור דתלת כליל בתלת ולכן נוהג אפילו בלילה לפי שבלילה הז"א ישן בסוד העיבור שחוזר להתעבר בתוך אימא עילאה". וכן **שם בהמשך:** " והואיל ואתא לידן נבאר ענין התרדמה וכו'... הפיל תרדמה על ז"א וענין התרדמה הוא שהמוחין שנכנסו בו חזרו להסתלק ממנו כי הם חיותו ונשאר ישן ונרדם".

ובספר **שער הכוונות דרושי ראש השנה בהקדמה** נאמר שהשם יתברך ישן בראש השנה ואנחנו מעירים אותו על ידי קול שופר, וזה לשונו: "ענין השינה ביום ר"ה נלע"ד ששמעתי ממוז"ל שאין לישן ביום ר"ה, לפי שז"א הוא ישן למעלה עד שמתעורר ע"י תקיעת שופר כמבואר לקמן במקומו אשר ז"ס משז"ל כי תקיעת שופר הוא לומר עורו ישנים מתרדמתכם". **ובהמשך שם דרושי ראש השנה דרוש ג** מוסיף שז"א ישן כל כך חזק שלא מצליחים להעיר אותו על ידי תקיעות דיום א' ושלכן תוקעים ביום ב' כדי שיתעורר סופית, וזה לשונו: "תקיעת שופר גם ביום הב' דר"ה, אבל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ביום א' ע"י תקיעת השופר, עם כל זה כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הב', שננסרה החכמה שבה כנזכר וירדו שם גבורות דחכמה שבו, וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו אז חוזרין לתקוע שופר ביום ב' ומתעוררין המוחין, ואינו צריך ז"א

לחזור ולישן עוד, כי כיון שנתעורר המוח ההוא הנקרא חכמה אין עוד שינה ואין צורך לתקוע שופר בשאר עשרת הימים".

והלאה **בשער הכוונות דרושי חג הפורים דרוש א** מצדיק את דברי המן הרשע אשר הביע דעתו שקב"ה כביכול ישן ולכן אינו יכול להושיע את עם ישראל, וזה לשונו: "וזה סוד ענין ויכוח המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצה זו, והשיב לו המן 'ישנו עם וכו', ודרשו רז"ל ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולהיות כי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש לכן התייעצו שניהם, כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועי"כ לא יבנה בהמ"ק".

האם יש שינה בעולם האלוהי? האם ייתכן שקב"ה ישן? ויותר מכל קשה איך אנחנו בני אדם הזאטוטים יכולים להעירו ע"י השופר? כמובן שלא, חס וחלילה!

הרי הוכחנו קיום בתורת האר"י ז"ל עניין שינה באלוהות.

זוהי הוכחה נוספת שקבלת האר"י ז"ל עוסקת באלוהות בדויה ולכן מוגדרת כעבודה זרה.

החדרת שיבושים בהלכה ועבודה זרה בתפילות ישראל

אחת הדוגמאות הבולטות להחדרת עבודה זרה בתפילות ישראל היא שם דיקרנוסא שבתפילה על הפרנסה כמובא בסידורי תפילה דראש השנה ויום הכיפורים: "יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' הָאֵל הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא. עֲשֵׂה לַמַּעֲנֶךָ וְלַמַּעַן קִדְשֵׁת הַמִּזְמֹר הַזֶּה וְהַשְּׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים הַנִּזְכָּרִים בּוֹ. וְלַמַּעַן קִדְשֵׁת פְּסוּקֵי וְתַבּוֹתֵי וְאוֹתוֹתֵי וְטַעֲמֵי וְרִמְזֵי וְסוּדוֹתֵי הַיּוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ. וְלַמַּעַן שֵׁם הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ (דִּיקְרֵנוֹסָא) הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק (מלאכי ג,י): "וְהִרְקִיתִי לָכֶם בְּרֶכֶה עַד בְּלֵי דִי". וּמִפְּסוּק (תהלים ד, ז): "נִסָּה עֲלֵינוּ, אֹר פָּנֶיךָ ה' שֶׁתִּכְתַּבְנוּ בְּסֵפֶר פְּרִנְסָה וְכַלְכָּלָהּ. שְׁנָה זוּ וְכָל שְׁנָה וְשְׁנָה. לָנוּ וְלְכָל בְּנֵי בֵּיתֵנוּ. בְּמַלְיָ וּבְרֹחַ וְכוּ'".

השם דיקרנוסא אינו מופיע לא בתנ"ך, ולא בתלמוד, ולא בזוהר, ולא בספרי הגאונים, ולא בספרי הראשונים. המקור לשם זה הוא בספר פרי עץ חיים שער העמידה פרק יט המהווה חלק מתורת האר"י ז"ל כמו גם הנוסח התפילה לפרנסה הנ"ל. מה משמעותו אם כן?

השם דיקרנוסא הוא בלשון ספרדית DE CARNOSA = של בשר (מבשר), משמעותו אלהים מבשר ודם, כלומר ישו הנוצרי אשר לפי דתם מהווה גילומו הגשמי של אלהים. נמצא שעם ישראל מתפללים לישו הנוצרי ביום ראש השנה ויום הכיפורים כדי שיפרנס אותם, ועושים זאת מול היכל הפתוח עם ספר תורה בתוכו ומחללים את השם יהו"ה בגלוי וברבים בימים החשובים לעם ישראל בכל השנה כולה!

הרי הוכחנו את החדרת עבודה זרה בתפילות ישראל.

נביא דוגמת שיבושים בהלכה והיא בעניין סדר נענועי לולב בחג סוכות.

מקור סדר נענועי לולב בחג סוכות נמצא בגמרא סוכה דף לז עמוד ב: "נענוע מאן דזכר שמיה? התם קאי, כל לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו, כשר. וקאמר: היכן מנענעין. תנן התם: ושתי הלחם ושני כבשי עצרת כיצד הוא עושה? מניח שתי הלחם על גבי שני הכבשין ומניח ידו תחתיהן ומניף ומוליך ומביא מעלה ומוריד שנאמר: (שמות כט, כז) אשר הונף ואשר הורם. א"ר יוחנן: מוליך ומביא למי שהארבע רוחות שלו, מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו. במערבא מתנו הכי: א"ר חמא בר עוקבא א"ר יוסי ברבי חנינא: מוליך ומביא כדי לעצור רוחות רעות, מעלה ומוריד כדי לעצור טללים רעים".

נענוע זה שאתה דן בו היכן הוא נעשה, **מאן דזכר שמיה?** כלומר, מי הזכירו שחייבים לעשותו שאתה דן בפרטיו ודיניו? מבארת הגמרא: תנא **התם** אמתניתין דלעיל **קאי**, דקתני התם: **כל לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו, כשר**. וכיון ששיעור הלולב נקבע על ידי כך שאפשר לנענע בו משמע שמצותו בנענוע. אהא **קאמר: היכן מנענעין. תנן התם: שתי הלחם ושני כבשי עצרת** שהוא צריך להניפם יחד, שנאמר [ויקרא כג כ]: והניף הכוהן אותם על לחם הביכורים וגו' על שני כבשים וגו', ודרשו חכמים שהנפה אחת היא להם. **כיצד הוא עושה את התנופה? מניח שתי הלחם על גבי שני הכבשין** כשהם חיים [שכך דרשו: על לחם הביכורים שהוא מונח על שני הכבשים], **ומניח ידו תחתיהן ומניף, ומוליך ומביא, מעלה ומוריד, שנאמר [שמות כט]: "אשר הונף ואשר הורם"**. כלומר, צורת ההנפה היא כדילפינן מפסוק זה, מעלה מטה לפנים ולאחור. והיינו, ד"הורם" משמעו כלפי מעלה, וכיון שאין עלייה בלא הורדה ידעין שצריך להניף כלפי מעלה ולהוריד. ו"הונף" משמע מוליך ומביא. ואף שפסוק זה נאמר לגבי קרבנות המילואים ולא לגבי כבשי עצרת, מכל מקום למדנו ממנו לכל ההנפות כולן. **אמר רבי יוחנן: מוליך ומביא** - להראות שעושה המצוה לשמו של **מי שהארבע רוחות שלו. מעלה ומוריד** -

להראות שעושה כן למי שהשמים והארץ שלו. במערבא מתנו הכי: אמר רבי חמא בר עוקבא אמר רבי יוסי ברבי חנינא: מוליך ומביא, כדי לעצור רוחות רעות. מעלה ומוריד, כדי לעצור טללים רעים.

כתב בדין זה הרמב"ם בלכות שופר וסוכה ולולב פרק ז הלכה ט: "משיגביה ארבעה מינין אלו בין שהגביהן כאחת בין בזה אחר זה בין בימין בין בשמאל יצא, והוא שיגביהן דרך גדילתן אבל שלא דרך גדילתן לא יצא, ומצוה כהלכתה שיגביה אגודה של שלשה מינין בימין ואתרוג בשמאל ויוליך ויביא ועלה ויוריד וינענע הלולב שלשה פעמים בכל רוח ורוח".

ויוליך ויביא ועלה ויוריד וינענע הלולב שלשה פעמים בכל

רוח ורוח לכל אחת מארבע רוחות העולם.

וזו מה שמובא בטור אורח חיים הלכות לולב סימן תרנא: "והינענע הוא שמוליך ידו מכנגדו להלאה וינענע שם ג"פ בהולכה וג"פ בהובאה ואח"כ מטה ידו לצד צפון ועושה כן ג"פ וכן לצד דרום וכן לצד מערב ומעלה ידו למעלה ועושה כן ג"פ ומורידה לצד מטה ועושה כך ג"פ, סך הכל ל"ו פעמים. וב"ה כ' וינענע דרבנן ואזלינן ביה לקולא וא"צ לכל רוח ג"פ הולכה וג"פ הובאה אלא בין הולכה והובאה ג"פ לכל רוח, וכ' עוד מנהג אבותינו מוליך ומביא מעלה ומוריד בלבד מוליך ומביא למי שד' רוחות שלו והמושל בב' מושל בד'. והמוליך לצפון ולדרום דעת חיצוני הוא, וא"א ז"ל כתב והעולם לא נהגו כן אלא מוליכין לד' רוחות ומנהג כשר הוא הקצרה יד ימיננו להודות למי שד' רוחות שלו. ומנהג אחר הוא חיצוני, והראשון שהנהיג כן היה נראה לו שהמוליך ומביא לד' הרוחות נראה כמו שהעו"ג עושין והבל הוא דאדרבא כשמוליך ומביא לשתי רוחות ואחר כך מעלה ומוריד נראה כו'

שיש לו ארבע קצוות אבל כשמוליך ומביא לד' רוחות ואח"כ מעלה ומוריד יש לו שש קצוות ע"כ".

והמוליך לצפון ולדרום דעת חיצוני הוא כי זהו כצורת צלב [דעתו של בעל הטורים]. אמנם **וא"א ז"ל** אביו הרא"ש **כתב והעולם לא נהגו כן. וכתב ומנהג אחר הוא חיצוני** כצורת צלב ... **כשמוליך ומביא לשתי רוחות ואחר כך מעלה ומוריד נראה כו'** כצורת צלב כי משתף מעלה ומטה גם כן **אבל כשמוליך ומביא לד' רוחות ואח"כ מעלה ומוריד** בסוף הנענועים **יש לו שש קצוות** ואינו כצורת צלב [דעתו של הרא"ש].

כלומר לפי בעל הטורים צלב הוא כסדר נענוע צפון-דרום, ולפי הרא"ש צלב הוא כסדר נענוע לשתי רוחות ואחריהן מעלה-מטה (כלומר הסדר מעלה-מטה יוצא באמצע של הנענועים ולא בסופם).

וכתב הרב יוסף קארו **בבית יוסף אורח חיים סימן תרנא:** **"כתוב בתשובת מהרי"ל (סי' מ) בלולב נראה לי להקיף דרך ימין בשמנענו למזרח דרום מערב צפון, ודלא כאיכא דמפכי לה ולא ידעי טעמם עד כאן"**.

ופסק הרב יוסף קארו **בשולחן ערוך אורח חיים הלכות לולב סימן תרנא סעיף י** כמהרי"ל: **"יקיף בא דרך ימין בנענועו: מזרח, דרום, מערב, צפון"**.

כפי שרואים המחבר חשש לדברי הרא"ש והטור ופסק כמהרי"ל. ולמה? כי חשש לדברי שניהם שלא יידמו הנענועים לצלב של העו"ג.

אמנם לפי האריז"ל כפי שנמצא בספר **שער הכוונות דרושי חג הסוכות בהקדמה** יוצא תרתי לגריעותא, כי כתב לעשות גם כדעת חיצוני אליבא דטור וגם כדעת חיצוני אליבא דרא"ש, שניהם, וזה לשונו: "נענוע הא' הוא לצד דרום כנגד החסד ואח"כ נענוע הב' הוא לצד צפון שהוא בגבו' והג' במזרח שהיא בת"ת והד' והה' מעל' ומטה שהם שחקים נצח והוד זה על גב זה והו' הוא במערב שהוא היסוד שעליו אמרו שכינה במערב".

וזוהי טעות חמורה להניח דברי אלהים חיים וללכת אחר המנהג עובדי עבודה זרה! הרי הוכנו את החדרת שיבושים בהלכה.

אלה הם רק מספר קטן של הדוגמאות עד כמה דברים הנאמרים בקבלת האריז"ל נוגדים לדברי הפוסקים ומטיפים עבודה זרה בעמנו.

הרי הוכחנו שתורת האר"י ז"ל משבשת את הלכה, מחטאיה את הרבים ומסייעת להחדרת עבודה זרה בעם ישראל, ה' יצילנו!

החדרת פולחן הקברים בעם ישראל

האר"י ז"ל ותלמידיו הם שהחדירו את פולחן הקברים בתאר 'המקומות הקדושים' בעם ישראל. הפולחן שינה את פני ההיסטוריה. בתוך כמה מאות שנים קהילות רבות של יהודים מרחבי התפוצות אימצו את הרעיון, ועם הקמתה של מדינת ישראל את הפולחן, ובמיוחד את 'קברו החדש' של רבי שמעון בר יוחאי.

לפני שנוכיח שהפולחן הזה הוא נוגד לתורת משה רבנו, נציין שקברי תנאים ואמוראים אבודים לנו כבר כ-1,500 שנה (וכל שכן קברי הנביאים, וכל שכן קברי האבות). זוהי עובדה, כי לא נשארה שום מסורת או קבלה על מקום קבורתם. זאת ועוד לא נשמרה זהות קברים אף פחות עתיקים מהם.

לכן אין לנו היום שום מושג איפה קבורים רבי שמעון בר יוחאי וגדולי התורה האחרים של תקופת חז"ל וכל שכן של תקופת הנביאים. זו הסיבה הראשונה שאין מה לעשות בקברים היום!

בדורות הקודמים לא היו יודעים מיקומם של קברי חז"ל, אם כן מתי ולמה הם צצו פתעום, ומתי ולמה הופיע המנהג להשתטח עליהם? המקור לזה הוא בספר האר"י ז"ל **שער הגלגולים הקדמה לז:** "ועתה אכתוב מקום קברות הצדיקים, כפי אשר קבלתי ממורי זלה"ה, וכבר הודעתוך כי הוא היה רואה ומסתכל בנשמות הצדיקים, בכל מקום ובכל זמן, ומכ"ש בהיותו על קבריהם, ששם נפשותיהם עומדות כנודע, גם מרחוק עיניו יביטו בנפש הצדיק העומד על הקבר שלו, ועי"ז היה יודע קבר כל צדיק וצדיק, והיה מדבר עמהם, ולומד מהם כמה סתרי תורה. וכבר נסיתי כמה נסיונות וחקרתי בתכלית החקירות, ומצאתי דבריו כנים ואמתיים, ואין להאריך בזה עתה, כי הם דברים נוראים ונפלאים ולא יכלם ספר".

לאחר כל ההוכחות שהבאנו לעיל על זדוניותה של תורת האר"י ז"ל יובן שכל הדברים כאן הם גם כן שקר וכזב גרידא. אנחנו שוב פעם רואים ניסיון להטעות את עמנו האומלל אשר יעדו העיקרי לשאוב לקדושה ולהתרחק מטומאה!

מקור נוסף הוא בספרו של רבי חיים ויטאל **ספר החזיונות**: "ערב ר"ח אלול השל"א שלחני מורי ז"ל למערת אביי ורבא ושם נשטחתי על קבר אביי ורבא ז"ל וייחדתי תחילה הייחוד של הפה והחוטם דעתיקא קדישא, ונפלה עלי שינה ואיקץ ולא ראיתי דבר. אח"כ חזרתי ונשטחתי שנית על אביי עצמו וייחדתי הייחוד הכתוב מכתובת ידי מורי ע"ה עצמו... ואז היה הקול מתפוצץ בפי ובלשוני ואומר: החכמה החכמה יותר מעשרים פעמים, ואח"כ חוזר ואומר: החכמה והמדע עד כמה פעמים, ואח"כ חוזר ואומר: החכמה והמדע נתן לך מן השמים בידיעת ר' עקיבא, ואח"כ חוזר ואומר: יותר מר"ע, ואח"כ חוזר ואומר: וכהרב ייבא סבא ואח"כ חוזר ואומר: יותר מרב ייבא סבא, ואח"כ אמר: שלום עליך, ואח"כ אמר: משמיא משדרין לך שלמא. וכל זה במהירות גדול דבר נפלא פעמים רבות בהקיץ, ואני נופל על פניי משתטח בכרך אביי".

הרי רואים להדיא איך תורת האר"י ז"ל ממציאה קברי צדיקים, מלמדת לבקר אותם ולהשתטח עליהם פשוטו כמשמעו, כמו הרח"ו אשר נשכב על בטנו בפישוט ידיים ורגליים בכרך אביי.

כבר הוכחנו לעיל שדברי האר"י ז"ל נכתבו על ידי תלמידיו, ולא בדרך שקלא וטריא אלא על ידי קביעת אמירות, סיפורים ואגדות. וזוהי הוכחה נוספת.

זהו רעיון גאוני של אויבינו ושונאינו לשלוח את עם ישראל לבתי קברות לכלוא את כולם בטומאה כדי להרחיקם מקדושה לנצח!

כן, כי בקברים אין שום קדושה, אלא נהפוך הוא שם מקום טומאה, הטומאה החזקה בעולם שהיא טומאת מת. טומאה הנגרמת מגוף המת היא אבי אבות הטמאה, דרגת הטומאה החזקה ביותר בעולם, כן כתב רש"י במדבר יט, כב: "למדנו שהמת אבי אבות הטומאה". הדבר היחידי שיכול לטהר טומאת מת הוא אפר פרה אדומה. השם 'אבי אבות הטומאה' בא בעצם ללמד, על כך שהמת מסוגל להצמיח טומאה בדרגה כזו, שאדם הנטמא מהמת נהפך ל'אב הטומאה', כך שהטומאה של אותו אדם נחשבת כ'בן' של ה'אבי אבות הטומאה' וכאבא של 'ולד הטומאה' אם ייגע באב הטומאה מישהו אחר, תיחשב הטומאה כ'בן' לטומאה שהולידה אותה הנקראת 'אב הטומאה' ו'כנכד' של הטומאה הראשונה הנחשבת כאבי אבות הטומאה.

התורה מלמדת שלגוף יש ערך כל עוד הוא כלי לשימוש הנשמה. ברגע שהנשמה כבר לא יכולה להשתמש בו הוא סתם חומר טמא שיש להשליכו אל מקום הטומאה. ואף שיש סבורים שאין טומאת מת בקברי צדיקים, אין זה מוסכם, ויש טוענים שכל המתים כולם מטמאים כולל הצדיקים. לדוגמה: בבא בתרא נח, א; בבא מציעא פה, ב; ברכות כח, ב;

בגמרא **בבא בתרא נח, א** מבואר שרבי בנאה היה מציין קבורת הצדיקים ואף את קברו של האבות במערת המכפלה. רשב"ם פירש שם: עשה שם ציון סיד כדי להכיר מקום הטומאה.

בגמרא **בבא מציעא פה, ב** נאמר שריש לקיש היה מציין מערתא דרבנן. ורש"י פירש שם: שלא יכשלו כוהנים. נמצא שגם בקברי צדיקים היו הכוהנים נזהרין ומוזהרין מלהיטמאות.

בגמרא **ברכות כח, ב** מובא שרבי יוחנן בן זכאי בשעת פטירתו אמר לתלמידיו שיפנו כלים מפני הטומאה. הרי מוכח שצדיק מטמא גם במותו, ואין לתלות זה בענוותנותו של ריב"ז כי דרש הלכה לתלמידיו.

כבר דנו בשאלה זו הלכה למעשה גדולי אחרונים. **בפתחי תשובה** בסימן שע"ב סק"ב הביא משו"ת בתי כהונה שאוסר, וכן בשו"ת טוב טעם ודעת ח"ג סי' רל"א האריך מאוד לאסור לכוהנים ליכנס לאהל על ציון קדשו של מהר"ם מטשרנוביל, וגם הרב **משינאוע** בתשובה שנדפסה בסוף דברי יחזקאל על התורה סי' א' אסר בתוקף רב, ועיין עוד מש"כ לאסור **בפאת השלחן** הל' ארץ ישראל פ"ב סי' י"ח, ועיין **בשדה חמד ח"ט** (עמוד 56) שכתב בזה אריכות נפלאה שאין יסוד להיתר לכוהנים להשתטח על קברי צדיקים.

ואכן אמרו חז"ל בספר **הזהר שמות פרשת תרומה דף קנ"א ע"א שאין צדיק בעולם שאין לו דין הקבר**, משום שאותו מלאך הממנה על הקברים עומד על הגוף וזן אותו בכל יום ויום. אם לצדיקים כך על אחת כמה וכמה לרשעים, וזה לשונו: "דהא לית לך כל צדיק וצדיק בעלמא, דלית ליה דינא דקברא. בגין דהווא מלאך דממנא על קברי, קאים על גופא, וזן ליה בכל יומא ויומא. אם לצדיקים כך, לחייבים על אחת כמה וכמה".

תורה באינספור מקומות מצווה עלינו להיות קדושים, כגון בספר **ויקרא יט,ב**: "דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". התורה מקדשת את החיים ומטמאת את המתים, היא מרחיקה את הקברות ומטמאת אותם. במקדש ראו פני אלהים חיים, המקדש הוא מקום החיים. הנוגע במת מורחק ממנו. אין מוות במקום החיים. אלהים חיים נראים אך ורק במקום החיים. הכוהנים, המקודשים לראות פני אלהים חיים, מצווים להתרחק מן המתים והקברים.

קבר הוא ההיפך הגמור של קדושה, קבר הוא ההיפך הגמור של מקום קדוש, קבר אין בו שום קדושה כי שם מקור טומאה!

בזמן בית המקדש כל יהודי התרחק ככל האפשר ממת ומקבר, שהרי הנוגע בהם היה מנודה שבעת ימים ומורחק מן הקודש.

שלא כגויים, המקדשים את המוות ואת המתים, ועושים אותם מקום עבודה זרה. ולכן יעקב אבינו לא רצה להקבר במצרים, כי ידע שהגויים מקדשים את הקברים, ולא רצה שיהיה קברו מקום עבודה זרה, וכמה שאומר **מדרש רבה ויחי**: "מפני מה בקש יעקב אבינו שלא יקבר במצרים? שלא יעשו אותו עבודת כוכבים, שכשם שנפרעין מן העובד כך נפרעין מן הנעבד".

בזמן כאשר בית המקדש היה קיים, כל עם ישראל שמרו על דיני טומאה וטהרה, איש לא היה עולה אל הקברים כי אם לצורך גדול מאוד. כי מי שעלה לקבר, הורחק ממקום המקדש לשבוע שלם והיה נצרך לאפר פרה אדומה שהיה בצימצום. לא רק ממקום המקדש היה מורחק אלא גם לא יכל לאכול את אכלו בטהרה.

נמצא שמנהג ללכת לקברים הוא לא חלק מתורת משה רבנו ואינו מורשת שלנו, אלא התפתח לאחר חורבן בית המקדש השני כאשר ישראל הפסיקו לשמור על דיני טומאה וטהרה.

ואם תקשה דהא נאמר בתלמוד בבלי מסכת סוטה דף לד,ב: "ויעלו בנגב ויבא עד חברון ויבאו מבעי ליה אמר רבא מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות אמר להן אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים", אין זו קושיה, כי הוא חי אחרי החורבן ואחרי שפסקה טהרה מישראל. אז כבר החל כנראה להשתרש המנהג של תפילה בקברים, ולכן דרש רבא כפי שדרש.

הסיבה השניה שאין ללכת לקברים היום היא כי אין ראוי להתחנן ולבקש דבר מה במקום טומאה ומשכנו של מלאך המוות וצוואותיו, כי אין שם שכינה, והשם לא ישמע דבר.

וכל שכן שאין ראוי להתחנן ולבקש דבר מהמתים עצמם אף שהיו צדיקים בחייהם, אלא מן השם לבדו כי הוא מקור חיים ממנו באה הישועה!

ומי לנו גדול ממשה רבנו? בכל זאת אומרת התורה בספר **דברים לד,ו:** "וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית פְּעוֹר וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה". למה לא הורשנו לדעת את מקום קבורתו? כדי שלא נבוא אליו לבקש משאלות אלא נפנה לקב"ה ישירות.

תסתכלו סביב ותראו יהדות מעוותת. יש במוות איזשהו קסם מסתורי, לא ריאלי וודאי שלא יהודי. אם מישהו מת אז דבריו מקבלים משנה תקף ומיד. למה, כי הוא מת? אנשים מכבדים את הוריהם במותם יותר משכבודם בחייהם. רבנים מתים עושים מופתים ונסים הרבה יותר גדולים מחיים! כאשר אדם חי אפשר לבזותו ולהשפילו, אך מרגע שהוא מת, עוטפת אותו מין הילה מסתורית של 'קדושה', ומי שאומר עליו משהו לא יפה נתפש בעיני הבריות כמועל בקודש.

אל תתנו לאויבינו ושונאינו לנצח, תפסיקו את פולחן הקברים בעם ישראל!

הוצאת לעז ודיבה על גדולי ישראל

האר"י ז"ל ותלמידיו הם לא רק אימצו את פולחן הקברים בעם ישראל אלא אף דמיינו את עצמם ממשיכי דרכם של התנאים כגלגול נשמות שלהם, אבל את גדולי התורה באמת ביזו והשפילו.

בוא וראה איך שיבח רבי חיים ויטאל את עצמו בספרו **שער הגלגולים הקדמה לח**: "גם אמר לי (האר"י ז"ל), שהיתה נשמתו למעלה מכמה מלאכי רום, גדולה בתכלית המעלה, ושהייתי יכול לעלות ע"י נשמתו על ידי מעשי, למעלה מרקיע ערבות". וממשיך שם ואומר: "גם אמר לי, שבהיותי בן י"ג שנה, נתעבר בי נפש דר' אלעזר בן ערך תלמיד ריב"ז, ואח"כ בהיותי בן עשרים שנה, נתעבר בי נפש דר' אלעזר בן שמוע, תלמידו של ר' עקיבא, כי להיותו אחד מעשרה הרוגי מלכות, מעלתו גדולה מר' אלעזר בן ערך. ושעתה בשנת השל"א ליצירה, שאני בן כ"ט שנים ללידתי, היה בי רוח של ר' עקיבא ע"ה, מרחפת ומחופפת עלי להתעבר בי בעה"י, מזה נראה כי נפשו מגולגלת בי עם נפשי". **ועוד אמר שם בהמשך**: "והנה נפשי שלי אני הצעיר חיים, היא מזה העקב הנזכר של פרצוף כתף שמאלי של אדם הראשון".

בספרים **שבחי האר"י וספר החזיונות** ישנם אינספור סיפורים כזבים ומופרזים על כביכול גדולתו של האר"י ז"ל, אשר אכן אין להם שום אימות והכרה, שם מובא גם שהאר"י ז"ל הכריז על עצמו שהוא משיח, נדבר על זה בפרק הבא. **באחת ההקדמות בספר עץ החיים** מתאר רבי חיים ויטאל את האר"י ז"ל כך: "לא היה מי ששייג חכמה זו על אמתתה כמוהו, כי היה יודע במשנה ותלמוד ואגדות ומדרשות על כל דבר ודבר כמה פנים בפרד"ס, ומעשה בראשית ומעשה מרכבה, בשיחות עופות ובשיחות דקלים ואילנות ועשבים, בסוד כי אבן מקיר תזעק ושלמהו בי פחמים ובשיחת מלאכים. והיה מדבר ברוחות מהגלגולים רוח טוב ורוח רע. והיה מכיר בריח הבגדים כמו אותו ינוקא דפרשת דברים,

ובעופות אלמים. ומביא נשמת אדם בעודו חי ומדבר עמו כל צורכו וחפצו, ואחר כך מסירהו. והיה רואה נשמות בעת צאתם מהגוף, ובבתי הקברות, ובעלותן בכל ערב שבת לגן עדן. והיה מדבר עם נשמת הצדיקים שהם בעולם הבא, והיו מגלין לו רזי תורה. וגם היה יודע חכמת הפרצוף, ושרטוטי הידיים, ופתרון חלומות על אמיתתם, ובגלגולים ישנים וגם חדשים. והיה מכיר במצח אדם מה מחשב ומה שחלם, ומה פסוק קרא בעליית נשמתו לגן עדן בלילה, והיה מלמד פירוש שורש נשמתו. והיה קוראו במצחו זכיות ועבירות שחישב. והיה נותן לכל אחד ואחד תיקון כפי הבחירה המיוחדת, או לשורש נשמתו האחוזה בשורש של אדה"ר. והיה יודע כמה טעיות נפלו בספרים. והיה יודע להכות בסנורים. והיה יודע כל מה ששנו החברים. והיה מלא חסידות ודרך ארץ וענוה, ויראת ה' ואהבת ה', ויראת חטאו, וכל מדות טובות ומעשים טובים היה בו. וכל זה היה יודע בכל עת ובכל שעה ורגע. וכל החכמות האלו תמיד היו מונחים בחיקו. ועיני ראו ולא זר. וכל זה השיג מרוב חסידותו ופרישותו, אחר התעסקו ימים רבים בספרים ישנים גם חדשים בחכמה זו. ועליהן הוסיף חסידות ופרישות וטהרה וקדושה, וזהו הביאו לידי רוח הקודש, והיה אליהו נגלה לו תמיד".

איזה שקר וכזב! כל גדולי התורה: נביאים, שופטים, מלכים וחכמים, וכתר בראשם משה רבנו נראים אפסיים לעומתו, להבדיל.

אבל את גדולי התורה באמת, האר"י ז"ל ותלמידו רבי חיים ויטאל ביזו והשפילו כחפץ לבם, הנה מספר קטן של הדוגמאות.

1. רבי משה קורדובירו ורבי אליהו די ויזאש זצ"ל.

בספרים **שער הפסוקים פ' ח"י שרה** ו**בליקוטי תורה פ' ח"י שרה** רבי חיים ויטאל כותב על רבי משה קורדובירו ותלמידו רבי

אליהו די וידאש: "הרמ"ק ור"א די וידאש היו משורש אליעזר עבד אברהם (עבד כנעני)".

ובספר החזיונות מסופר על רבי **משה קורדובירו** שכביכול גלה לפני האר"י ז"ל אחרי מותו והודה על שלומד את תורתו: "ר"ח חשוון אחר ג' חדשים שנפטר מורי ז"ל ראיתי בחלום להרמ"ק ז"ל בפתח חברת ת"ח שבצפת והשבעתיו שיגיד לי האמת בענין אופן לימוד חכמת הקבלה בעולם הנשמות אם הוא על פי דרכו או על פי דרך מורי ז"ל. ויאמר לי השני דרכים אמת אמנם דרכי הוא על פי הפשט למתחילים בחכמת הקבלה ודרך רבך היא פנימות ועקרית וגם אני עתה למעלה איני לומד אלא בדרך רבך. אמרתי לו אם כן למה נסתלק מן העולם? ויאמר לי לפי שלא מצא בזה העולם אפילו צדיק אחד שלם כרצונו, ואלו מצא צדיק אחד שלם כרצונו לא היה נסתלק".

נזכירכם שהרב **משה קורדובירו זצ"ל** היה גדול המקובלים בעולם ואחד מגדולי הרבנים בצפת, תלמידו של מהר"י קארו בעל שולחן ערוך.

כל הדברים הנ"ל המסופרים עליו הם שקר וכזב, יש לזה שתי הוכחות: א - כי בדור ההוא היו צדיקים וחסידים גדולים ומופלאים עד כדי כך שעמדו לחדש את הסמיכה בישראל, אלא שהם התנגדו לדברי האר"י ז"ל, ב - הרמ"ק כתב בספרו **אור יקר בתיקונים כרך ג עמ' רד** על חבורת האר"י ז"ל ותורתו הפך הגמור: "אסור לגלות סתרי תורה לגוי וכו' ח"ו שלא להכניס צלם בהיכל הפנימי, שלא לטמא ההיכל וינסך לון לע"ז, כמו שהחריבו השועלים כרם ה' צבאות ברית ה' עתה בארץ איטליה... וארון ברית ה' החכמה בעצמה הסתירה עצמה, וברוך מי שזיכנו שלא הם ולא הגויים יודעים בין ימינם ושמאלם אלא כבהמות נדמו, שסוף סוף אינם נכנסים אל התוך אלא צפצופי עופות".

נזכירכם גם שרבי אליהו די וידאש היה מגדולי המקובלים ורבנים בצפת, בשנת שכ"ו מונה לראש רבני חברון, בעל ספר **ראשית חכמה** המופלא.

בשקר הזה של שייכות רוחניותם של הרמ"ק וראד"ו לעבד כנעני, רבי חיים ויטאל כיוון לבזות ולהשפיל את הענקים כי הפריעו לו ביותר משום ידיעתם העצומה בתורת הסוד והנגלה.

2. רבי יעקב אבולעפיה זצ"ל.

בספר **שבחי האר"י** מסופר מעשה ברבי **יעקב אבולעפיה**: "וראה (רבי יעקב) שנהפך החורש לשור והשור נעשה אדם ואסרו בעול והתחיל להכותו, וכן על זה הדרך היו עושים. ונבהל החכם ולא היה לו מקום לברוח שאינו יודע הדרך והיה בצער גדול כי לא נעשתה מחשבתו. וכשבא השמש נעשו שלשתם בני אדם ונתנו קולם בבכי ודיברו עמו וא"ל ברוך הבא, כבודך מצפת א"ל הן, א"ל הרב אשכנזי יושב בצפת א"ל הן, אז נפלו לפני רגליו ובכו וגם החכם בכה עמהם ויאמרו לו ראה כבודך בצערנו ויאמר כן א"ל למען ה' רחם עלינו שבני ישראל אנו, וכשתלך לצפת תכף לך לפני הרב (האר"י ז"ל) ונפול לפניו שיתקן אותנו שאין אנו יכולין עוד לסבול הצרות, ויאמר החכם כן אעשה, והשביעוהו שבועה חמורה שכל תיקון שיאמר לו הרב שיעשהו ואז לקחוהו ונתנוהו בשיירא כהרף עין, ותשב רוחו אליו".

בספר החזיונות של רבי חיים ויטאל ישנם כמה קטעים בהם הוא מתאר את רבי יעקב אבולעפיה כאחד המתנגדים הגדולים שלו, שם משפיל ומבזה אותו בסיפוריו. מהם: במעשה ה'דיבוק שנכנסה בנערה', הרוח מאשימה את רבי יעקב שמזלזל בחיים ויטאל 'שמתלוץ עליו ומהביל דבריו', ושרבי יעקב ובני משפחתו עוברים עבירות. גם **כתב שם** רבי חיים ויטאל עוד כי תפילת הקהל בבית הכנסת לא תתקבל כי בשמים החרימו את רבי יעקב מחמת

התנגדותו רעה כלפיו. גם **כתב שם** עוד שרבי יעקב כביכול מואשם בקרבה לדת המוסלמים. גם **כתב שם** עוד שמשותפים גדולי חכמי ישראל וביניהם רבי יעקב המושפל על ידי האר"י שהילבישו לרבי יעקב לבוש קצר המגיע עד חלציו, דבר המלמד על חסרונו של הרב.

זכירכם שהרב **יעקב אבולעפיה ז"ל** היה רבה ואב בית דין של דמשק, וכשעלה לישראל נעשה אחד מגדולי הרבנים של צפת, והיה נחשב אז אחד מגדולי הרבנים בעולם.

הרי ברור שכל הדברים הנאמרים כאן הם סתם עלילה. יש הוכחה פשוטה שדברים שבספר שבחי הארי ובספר החזיונות הם שקר וכזב והיא שהרב יעקב אבולעפיה לא האמין במעשה הניסים המסופרים על האר"י ז"ל, התנגד ותקף בחריפות את תורתו של האר"י ז"ל.

3. רבי משה גאלנטי זצ"ל.

בספר **שבחי האר"י** מסופר על רבי **משה גאלנטי** שכביכול התחנן לפני האר"י ז"ל שיתן תיקון לנשמתו: "ביאתי לפניך היא שתתן תיקון לנשמת", אמר לו הרב (האר"י ז"ל) מה אני ומה חיי שאתן תיקון למעב"ת בחיי דמר יניחני. אמר לו וכי איני יודע להשביעך בשם המפורש שתגיד לי כל מה שאתה דואה במצחי, לכן אחלה פניך שתגיד לי קודם שאתכעס. אז ראה הרב (האר"י ז"ל) בפניו ואמר לו: ספק גזל יש ביד מר, וכשמוע הגאון כך הלך לביתו ויפשוט בגדיו וילבש שק ואפר וישב על הארץ ויתן קולו בבכי גדול לאמר אנה אוליך את חרפתי אחר שאני דיין בצפת ויהא בידי ספק גזל ובכה עד שלא נשאר בו כח עוד לבכות וכל בני ביתו ראו ויתמהו, ואז שאל מעט מים להשיב רוחו אליו".

נזכירכם שהרב **משה בר' מרדכי גאלנטי** זצ"ל היה הרב הראשי של צפת, היה מגדולי ההוראה של אז, תלמידו של רבי יוסף קארו.

כאן רואים היטב את הנסיון העלוב לרומם, להפליא ולהלל את האר"י ז"ל מצד אחד, ולהשפיל ולבזות את הרב משה גאלנטי זצ"ל מצד שני, כמו גם שאר גדולי ישראל אשר חלקם הבאתי לעיל. וזה לסיבה שהרב משה גאלנטי לא האמין במעשה הניסים המסופרים על האר"י ז"ל (ולאחר זמן נכדו הרב משה בר' יהונתן גאלנטי, שהיה ראש רבני ירושלים, תקף והחרים את החסיד הגדול של תורת האר"י ז"ל משיח שקר שבתאי צבי).

4. רבי משה אלשיך זצ"ל.

בספר **שער הגלגולים הקדמה לח** רבי חיים ויטאל מביא מעשה משפיל ומביש ברבי משה אלשיך, ועוד שקורא לו רבו: "בא לפני מורי מהר"ם אלשיך נר"ו, דין אחד של אשת איש, והיינו נושאים ונותנים יחד בדین זה, ואמרתי לו שדעתי נוטה להתירה, ואמר גם הוא שלזה דעתו נוטה, והתירה. ויען אשר לא עיינתי היטב בדין ההוא טעיתי בו, וא"ל כי לא נדמן אז הדין ההוא לפני, אלא לתקן עוון ההוא, ואז אלולי שעיינתי בו, לא הייתי טועה, והייתי מתקן מה שעבר, ושע"כ עתיד לחזור ולבא דין אחר כיוצא בו לידי, שישאל ממני חכם אחד סברתי בדין ההוא, ואשיב לו האמת, ובזה יתוקן עון הנזכר, כי החטא לא היה במעשה אלא בדבור בלבד, וגם עתה בדבור תליא מילתא, לתקן פגם הדבור".

נזכירכם שהרב **משה אלשיך זצ"ל** היה מגדולי הרבנים של צפת, מקובל, פרשן ומחבר דרשות מפורסמות על התורה, תלמידו של רבי יוסף קארו.

הרי ברור לכל בר דעת שהמעשה הזה הוא סתם שקר ועלילה עליו כי היה מקובל אמיתי. לכן כדי לשלול זאת נאמר בספר שבחי האר"י: "גם יום אחד בא הרב משה אלשיך לפני הרב (האר"י ז"ל)... ויאמר לו הרב הלא אמרתי למעב"ת שלא בא לעולם הזה כי אם לתקן הפשט".

כוונת הרח"ו בכתיבת המעשים האלה ברורה והיא לנטרל את גדולתם וכבודם של הרבנים היודעים את האמת על זדוניותה של תורת האר"י ז"ל על מנת לאפשר לה לצמוח ולהתפשט בעם ישראל ללא מפריע.

5. אבותנו הקדושים אברהם, יצחק ויעקב ע"ה.

ישנם אינספור סיפורים כאלה, אבל יותר מכל מעליב ופוגע מעשה העלאת אבותנו הקדושים לספר תורה, אשר כביכול הופיעו לפני האר"י ז"ל ועלו לתורה בבית הכנסת לכבודו, וכמובא בספר **שבחי האר"י**: "מעשה שפעם אחת אמר הרב לתלמידיו ביום שבת קודש אם תקבלו שלא תדברו כלום בבית הכנסת בשחרית עד אחר יציאת ב"ה ולא ימלא אחד מכם פיו בשחוק מכל מה שתראו, כי אני אתפלל עמכם היום לפני התיבה ואקרא לס"ת ד' רעים. והשיבו התלמידים לאמר אנחנו מקבלים עלינו בשמחה כל אשר ציונו אדונינו, ואמר להם רואה אני ברוח הקודש שאחד מכם יהיה נענש על שישתוק, והם הפצירו בו מאד עד שעשה את רצונם. ובאו לב"ה וקרא את אהרן לכהן ובא וקרא בעצמו הפרשה שלו ואמר הברכות בתחילה ובסוף, וכן משה במקום לוי וקרא הפרשה שלו ואמר הברכות והלך לו, וכן אברהם יצחק ויעקב, וכן יוסף הצדיק קראו להיות ששי, ולשביעי קרא לדוד בן ישי והיה מראה עצמו מרקד ומשחק מפזז ומכרכר בכל עז לפני ארון ברית ה' והוא חגור אפוד ומעיל בד על מתניו".

חוצפה, שחצנות ויהירות של המחבר את סיפורים האלה רבי חיים ויטאל שוברים את כל השיאים! כל זה חסר הגיון ושכל לחלוטין.

6. מאור עינינו משה רבנו ע"ה.

וכדי לחתום על עניין הוצאת לעז ודיבה על גדולי ישראל אביא מעשה אחרון והוא על גופו של משה רבנו, וכמובא **בספר החזיונות**: "ועוד שביום הזה קורין וזאת הברכה שנזכר פטירת משה רבנו ע"ה, והיו מביאין גופו לזכור עניין פטירתו. וארא והנה הביאו גוף משה רבנו ע"ה לבה"כ והיה ארכו קרוב לעשר אמות, ויכינו שם ספסל ארוך ועליו ספרים הרבה ועליהם הניחו גופו... והניחו ראשו לדרום שהוא פ' בראשית וסופו לצפון שהוא פ' וזאת הברכה, וחכם היה יושב אצל ראשו ואני אצל סופו, ואמרתי אני בלבי מגאווה עשה כן שהניח ראש הס"ת אצל מקומו וסופו אצל מקומי... כי זה יורה שיש לי אחיזה ודביקות שיש בנפש מרע"ה עם נפשי".

תראו איזה בזיון והשפלה למשה רבנו, רבן של כל ישראל, עשה רבי חיים ויטאל בסיפורו הבדוי והחוצפני! וגם שאמרה התורה בספר דברים לד,ו: "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה". ואתם, אפילו אם באמת הייתם רואים את החזיון הזה, האם העלתם אותו על כתב ולא חסתם על כבודו של משה רבנו? כמובן שלא!

אנחנו שוב ושוב נתקלים באמירות שווא וסיפורי שווא, כרגיל בכל תורת האר"י ז"ל אשר עליהם היא בנויה.

מאין באו כל הסיפורים על גדלותו המופלגת של האר"י ז"ל ומתי חוברו, האם יש להם איזה אמות או הכרה?

הם כולם סיפורים ואגדות גרידא אשר אין להם שום אמות והכרה בדברי חכמי ישראל דאז, והם חוברו והוחדרו במכוון בקהילה יהודית באיטליה כהכנה למהפכה העתידה!

כן מסיק חקרן הרב ישעיה תשבי בספרו חקרי קבלה ושלוחותיה כרך ראשון פרק קבלה ומקובלים בא"י ובאיטליה במאה ה-16 וה-17 בעמוד 181: "הערכת קבלת האר"י לעומת קבלת הרמ"ק בהקדמת קאלימאני, שלא היתה ולא נבראה, מקבילה ל'תולדות האר"י' ובוודאי שאובה משם (עיין שם, עמ' 283), אף על פי שאפילו לפי פירושו המוטעה של בניהו הדברים שונים מבחינה סגנונית ועניינית כאחד. ואילו בנוגע לידיעות של קאלימאני על היחסים בין ר' משה אלשיך והאר"י, הסותרות סיפור ב'תולדות האר"י', הפתרון מוכן ומזומן: "קאלימאני מתפלמס עם דעה זאת [שב'תולדות האר"י'], שאם לא כן על שום מה היה צריך לומר כל שאמר על תלמידי האר"י" וטל' (שם, עמ' 284-283). חד וחלק! אמנם קאלימאני מדגיש, שקיבל את הידיעות על האר"י 'מפי השמועה', ואף בניהו מניח שאת הידיעות על רבי משה אלשיך קיבל מבנו ר' חיים, שהיה שרוי במחיצתו בוויניציאה (עיין שם, עמ' 282), ו"אין ספק ששלוחי צפת היו מספרים עליו [על האר"י] נפלאות", ובכל זאת קבע בנימוק 'הגיוני' מוזר ש"כל עוד לא נתגלה מקור אחר בדומה לתולדות האר"י, שהיה נפוץ באיטליה בזמנו, הדעת נותנת שהוא [מקורו של קאלימאני] ספר זה [תולדות האר"י]" (שם, עמ' 117, הערה 3). גם הידיעות בהקדמת הרמ"ע ל'פלח הרמון' על מעלתה היתירה של קבלת האר"י ועל עדות האר"י 'שראה תרי עמודי דנורא' לפני המיטה של הרמ"ק בהלווייתו מקורן ב'תולדות האר"י' (עיין שם, עמ' 107, 118-117), אף על פי שבשני העניינים נוסח הדברים שונה בתכלית בשני הספרים".

וממשיך שם בעמוד 184 ומעיד שאלה הם סיפורים ואגדות גרידא אשר אין להם שום אמות והכרה, וזה לשונו: "...הוא הדין

בסיפורי אגדות על האר"י, שהתחילו להגיע לאוזניהם של מקובלי איטליה שנים רבות לפני כתיבת איגרות רבי שלומיל ושני דורות לפחות לפני חיבורו של 'תולדות האר"י'. עיין לעיל, סוף העמ' 7; להלן, העמ' 213".

הרי הוכחנו שתורת האר"י ז"ל מוצעאה לעז ודיבה על גדולי ישראל, ושכל הסיפורים ואגדות על גדלותו המופלגת של האר"י ז"ל הם שקר וכזב אשר אין להם שום אמות והכרה.

התודעה המשיחית

לא נמצא אחד מרבנן חכמי ישראל שקרא לעצמו המשיח. אמנם האר"י ז"ל קרא לעצמו המשיח, כמובא בספר **שבחי האר"י**: "יום אחד הלך הרב עם החברים לגוש אצל ציון שמעיה ואבטליון ועשה ייחוד וכשגמר אמר להם לחברים משמם שיתפללו שלא ימות משיח בן יוסף בימיהם, ומרוב ענוותנותו לא גילה עצמו שהוא המשיח עד יום מותו".

לא פלא שגם בתורתו בספריו משתקף רעיון משיחיות. כותב חקרן **גילי חסקין במאמרו משיחי שקר בעם ישראל, חלק ב**: "שני דורות לאחר הגירוש צמחה קבלת האר"י ז"ל... והייתה קבלה משיחית... שני דורות לאחר האר"י ז"ל, כשתורתו כבשה את הלבבות בכל תפוצות ישראל, קיבלה תורתו דמות של משיח שבתי צבי שמו".

אכן משיח שקר המוכר והמפורסם ביותר היה שבתאי צבי, שנולד בשנת 1626 באיזמיר שבטורקיה ונפטר חמישים שנים סוערות לאחר מכן. כששבתאי צבי נתפס והתאסלם מאות אלפי יהודים מטורקיה ואיטליה ועד רוסיה וליטא חוו משבר גדול. בעקבות המקרה, הוטלו הגבלות במזרח אירופה על לימוד הקבלה, והשם שבתאי צבי הפך לשם גנאי.

על בסיס תורת האר"י ז"ל קמו ורבו משיחי שקר רבים, ואף תנועות משיחיות שונות.

זאת ועוד, כשמדברים על הספרות הקבלית של חז"ל רואים את היקף הכתיבה המדהים והשיטתי, אותו ירש הרמ"ק, אמנם היא נבדלת מדרכו של האר"י ז"ל אשר דבריו נכתבו על ידי תלמידיו, ולא בדרך שקלא וטריא אלא על ידי קביעת אמירות, סיפורים ואגדות גרידא.

האם זוהי דרכה של תורה להאמין באמירות, סיפורים ואגדות להסתמך עליהם? כמובן שלא, חס וחלילה!

הרי הוכחנו שתורת האר"י ז"ל מסייעת לתופעת המשיחיות אשר פוגעת באמונה במשיח אמת והצדק, מייצרת משיחי שקר מה שמביא צרות קשות על עם ישראל.

סיכום הדברים

תסתכלו סביב ותראו יהדות מעוותת. זוהי תוצאת השפעתה של תורת האר"י ז"ל, אשר החליפה את העיקרים, הזיזה את היסודות, שיבשה את ההלכה, החדירה את העבודה זרה בעם ישראל! קבלת האר"י ז"ל כולה עוסקת באלוהות בדויה ולכן מוגדרת כעבודה זרה.

הוכחנו חד וחלק שכל קבלת האר"י ז"ל כולה עוסקת באלוהות בדויה, אשר גם סותרת את העקרונות של תורת משה רבנו, והנה המסקנות של ההוכחות הנ"ל:

- ראשית כל קבלת האר"י ז"ל בנויה על י"א ספירות במקום י' כבתורת משה רבנו, שכבר זה עושה אותה בדויה, כי כאשר היסוד שגוי אז כל הבניין מוטעה.
- בקבלת האר"י ז"ל קיימים: פירוד באלוהות, מושג פריה ורביה באלוהות כבחינת איש ואשה ממש, מושג ילדים באלוהות, בדיוק כמו לדתות הזרות כמו ליוונים ודומיהם.
- בקבלת האר"י ז"ל קיים חסרון באלוהות. היא מלמדת שלקב"ה חסרים מוחין, שלקב"ה יש אימא שהולידה אותו, חס וחלילה.
- קבלת האר"י ז"ל מלמדת שאנחנו 'השלמים' יכולים להגדיל ולהשלים את השם יתברך 'החסר' על ידי הכוונות. כל זה זר לעיקרי האמונה היהודית אשר קובעת שהשם יתברך אין בו חסרון כי הוא שיא השלימות. ונהפוך הוא, אנחנו אלה שזקוקים לעזרתו יתברך להשלימנו.
- קבלת האר"י ז"ל ביסודה נקבע שעולם האלוהי מת וכלים האלוהיים נשברו, ושאדם נברא כדי לתקנם. אמנם בתורת משה רבנו לא שייך מיתה בעולם האלוהי, לא תתכן שבירת

- כלים האלוהיים. כמו כן פשוט וברור שבני אדם הזאטוטים אינם יכולים לתקן את האלוהות אף אם היה בזה עניין.
- קבלת האר"י ז"ל בה קיים עניין שינה באלוהות, השם ישן.
 - קבלת האר"י ז"ל מחדירה עבודה זרה בתפילות ישראל, כגון: שם דיקרנוֹסָא בתפילה על הפרנסה, נענועי לולב בצורת צלב.
 - קבלת האר"י ז"ל החדירה את פולחן הקברים בעם ישראל.
 - קבלת האר"י ז"ל הוציאה לעז ודיבה על גדולי תורה.
 - קבלת האר"י ז"ל מסייעת לתופעת המשיחיות אשר פוגעת באמונה במשיח אמת, מייצרת משיחי השקר מה שמביא צרות קשות על עם ישראל.
 - קבלת האר"י ז"ל עוסקת בדרישה אל המתים ושאלה באוב.

תורת האר"י ז"ל היא עבודה זרה ביהדות זמננו.

לאחר כל האמור נשאלת השאלה: מי חיבר והחדיר את תורת האר"י ז"ל בעם ישראל ולאיזה מטרה? נראה שאת תורת האר"י ז"ל חיברו הנוצרים שבאיטליה וככל הנראה בוותיקן, במטרה להחליף את החלק החשוב של תורת משה רבנו את הסוד בזיוף הנוצרי המרדני. לעומת ספרי האר"י ז"ל, ספרי הקודש כמו תלמוד, ספרי הרמב"ם וכו' הואשמו בכפירה ועלילה על נוצרים, והיו נשרפים באש אינקוויזיציה. היסטוריונים רבים סבורים שבהפצת ספרי האר"י אפיפיוורים רצו לקרב יהודים לנוצרות!

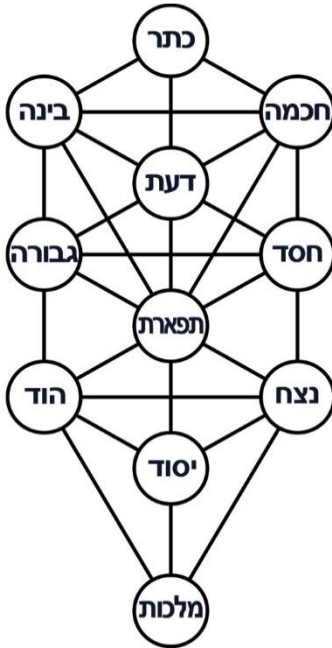
מי שהחדיר את תורת האר"י ז"ל בעם ישראל הם אנשים רשעים בעלי תאוות שררה ובצע, אמנם מי שמפיץ את תורת האר"י ז"ל בעם ישראל עתה הם אנשים כשרים אך פתים אשר אין להם קני מידה להבחין בין אמת ושקר.

שוב אביא את דברי הרמ"ק בספרו אור יקר בתיקונים כרך ג עמ' רד: "אסור לגלות סתרי תורה לגוי וכו' ח"ו שלא להכניס צלם בהיכל הפנימי, שלא לטמא ההיכל וינסך לון לע"ז, כמו שהחריבו השועלים כרם ה' צבאות ברית ה' עתה בארץ איטליה... וארון ברית ה' החכמה בעצמה הסתירה עצמה, וברוך מי שזיכנו שלא הם ולא הגויים יודעים בין ימינם ושמאלם אלא כבהמות נדמו, שסוף סוף אינם נכנסים אל התוך אלא צפצופי עופות".

**די לעבודה זרה ביהדות! תתעוררו כולכם! תפסיקו את האסון
הרוחני!**

והרי אמר מלך דוד **בתהילים לב, ט:** "אַל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרָד אִין הַבַּיִת", שיהודי אסור להיות כסוס לרוץ ללא הבחנה לאן, וכפרד לקבל דברים ללא הבחנה מה. **תתרחקו מתורת האר"י ז"ל
הזדונית, ותרחיקו ממנה את קרוביכם!**

אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד יהוה (משלי כא, ל). לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי (שמות כה).

אל תהיו כסוס כפרד אין הבין! אל תתנו לאויבינו ושונאינו
לנצח! תתרחקו מתורת האר"י ז"ל הזדונית, ותרחיקו ממנה את
קרוביכם!!!

